Ára: 1 forint
XV. évfolyam 36. szám.
1959. szeptember 3.

Várnai György rajza

Végre megtudták...

— Igazgató kartárs! Képzelje! Három tonna csokoládét loptak a raktárunkból!
— Honnan veszi ezt?
— Most olvastam az újságban.

KEMÉNY MECCS ELŐTT

Várnai György rajza

Miközben az egyik aktát olvasgatta, szórakozottan végigsimította a bal fülét. Gyengéd ujjai egyszerre csak megálltak, a középső ujjával egy hajszálra tapintott. Játszani kezdett vele, jobbra-balra hajtogatta, majd elhatározta, hogy kihúzza. Szépen megszorítja, hirtelen kirántja, aztán tovafújja, mint akit már nem érdekel az egész. Nem a cél a fontos, hanem a küzdelem.

Tudta, hogy a legfontosabb a jó fogás, az fél siker. A hüvelyk- és a mutatóujjával összeszorította a hajszálat, rántott egyet, a hajszál azonban a helyén maradt, kicsúszott a két ujja közül.

A kudarc nem kedvetlenítette el, legyintett, de nem sápítozott. Világosan látta a bajt: elhamarkodta a mozdulatot. Lebecsülte a nehézségeket. Tulajdonképpen az lenne a legokosabb, ha várna a dologgal és otthon fogna hozzá a feladathoz, sokkal kedvezőbb körülmények között, jobb látási viszonyok mellett, s talán egy csipesz is akadna valahol. Ezt a gyáva tervet azonban elvetette. Úgy nem oldjuk meg a kérdéseket, hogy elodázzuk a megoldást. Különben is egyre inkább megerősödött benne az a meggyőződés, hogy ettől a hajszáltól sok minden függ. Ha sikerül kihúznia, egy sereg jó dolog történik vele. Nem kapitulálok, határozta el. Újra megragadta a hajszálat, de most sem sikerült kirántania, pedig a mozdulat olyan heves volt, hogy a bal karja majdnem kirándult. Újra nekiment, s most már az arcizmaival is segített, erélyes fintorral kísérte a heves, szinte dühös mozdulatot, de most sem sikerült a roham. Túlbecsültem volna erőimet? — kérdezte magában megdöbbenve. — Öregednék már?

Egy újabb sikertelen kísérlet után hirtelen vakító fénnyel ragyogott fel benne az új taktika: két körömmel kell összecsípni a hajszálat, úgy nem menekülhet. Hó-rukk! Az erélyes mozdulatot fájdalmas felszisszenés követte, belecsípett a bőrébe. Vérzett egy kicsit a füle. A hajszála persze ottmaradt, vértől iszamosan, megvadulva. El van rontva az egész napom, kesergett az igazgató. Vér és kudarc. Újra a füléhez nyúlt, közben azonban nyílt az ajtó. Titkárnője lépett be.

— Igazgató kartárs, a Somogyi kartárs szeretne egy pillanatra bejönni.

— Mit akar? — kérdezte az igazgató a belső feszültségtől remegő hangon.

A titkárnő látta, hogy rosszkor jött, a vállalat első emberét valami súlyos gond gyötri, talán a mérleg, talán a bővítés, talán családi bajok. De folytatta:

— Szeretne elkérezkedni két órára fontos ügyben.

Az igazgatót elöntötte a méreg. Felugrott a helyéről és kisietett az előszobába. Somogyi kartárs sápadtan állt előtte.

— Mit képzel a kartárs, mi ez, hivatal vagy eszpresszó? Itt csak úgy el lehet menni, amikor az ember akar? Munka nincs? Fegyelem nincs? Ezt várja tőlünk a nép?

Bevágta az ajtót.

— Rossz ember... — suttogta Somogyi kartárs lesújtva.

Pedig nem volt igaza. Az emberiség számos nagy fiát akadályozta meg hasonló kis apróság abban, hogy véghezvigyen valami nagy tettet, megnyerjen egy csatát stb. A világtörténelem néha egy hajszálon múlik.

Feleki László

Dr. Jonas Salk, a gyermekparalízis elleni szérum felfedezője rövid látogatáson Londonban járt. A „Daily Mirror" felteszi a kérdést, hogy vajon a királynő miért nem üti lovaggá Salkot, miért nem emeli báróságra, miért nem lesz Jonas Salkból Sir Jonas Salk? Hiszen angol nemességet kapott már nem egy amerikai, például maga ifjú Douglas Fairbanks filmszínész is.

Viszont, aki ismeri Salkot, a fiatal tudóst, az emberiség egyik jótevőjét, az tudja, hogy Salk sok betegséggel foglalkozik ugyan, de a címkórsággal nem.

Pesti tudósítónktól

„Hogyan tanulmányozzuk embertársaink jellemét?" – olvastam egy előadás címét az autóbuszon egy közművelődési plakáton. „Autóbuszon, utazás közben!" – válaszolnék, ha valaki nekem tenné fel ezt a kérdést. Az emberi jellem a maga leplezetlenségében, vadságában mutatkozik meg a közlekedési eszközökön. Amikor a leszállásért, a felszállásért, az ülőhelyért folyik a harc, akkor lehull a máz, s előbújik alóla a természet.

Az emberi természet a maga vadságában persze néha eléggé különösen nyilvánul meg. Ahogyan a legvadabb állatokat is meg lehet szelidíteni, az emberi világban is csodát tesz néha a jó szó, az udvariasság. Titokzatos erők mozdulnak meg a lélek mélyén. A kimondott szó jelentősége domborodott ki akkor például, amikor egy idősebb, erélyes arcú férfi kurta „Szabad!"-kiáltással haladt az ajtó felé, hogy leszálljon. Különben óvatosan, vigyázva haladt, alig ért hozzá valakihez, mégis görbe szemmel néztek rá, láthatóan faragatlan, érdes modorú embernek tartották. De az a fiatalember, aki „Bocsánat, meg tetszik engedni?" fuvolaszólammal, mosolyogva taposta le utastársa lábát, s könyökölt mások gyomrába, csak rokonszenvet, szeretetteljes mosolyt aratott. Milyen kedves, jómodorú ember, milyen udvarias! – ez volt leolvasható az arcokról.

Minden tettnél szebben beszél Demosthenes.

*

Író barátom megkérdezte, hogy mi a véleményem az új regényéről. Így válaszoltam:

– Kár volt ezt a nagyszerű témát így elhanyagolni. Milyen nagyszerű aforizmát lehetett volna belőle írni!

*

Nem vagyok dohányos és éppen ezért elfogulatlanul kísérhetem figyelemmel az új cigarettafajtákat, amelyeket egy-egy ünnepélyes alkalomból hoznak forgalomba. Ilyen például legújabban a „Szegedi ünnepi játékok" szivarka. Szerintem a Dohányértékesítőnek még jobban az élet ütőerén kellene tartania a kezét, s más eseményeket is meg kellene ünnepelnie alkalmi cigaretták kibocsátásával. Mint például:

„Tetőzik a Duna"-szivarka.

„Elfogták a rákospalotai gyilkost"-szivarka.

„Rózsavölgyi 3:38.9-re javította az 1500 méteres síkfutás magyar csúcsát"-szivarka.

Ebből a néhány példából is látható, hogy a lehetőségek végtelenek.

*

„A beszéd művészete" című szakmunkához tisztelettel felajánlom azt a megjegyzést, amelyet egy bőbeszédű ember tett e tárgyról:

– Én mindenesetre elkezdek beszélni, hátha közben akad valami mondanivalóm.

f. l.

EISENHOWER BONNBAN

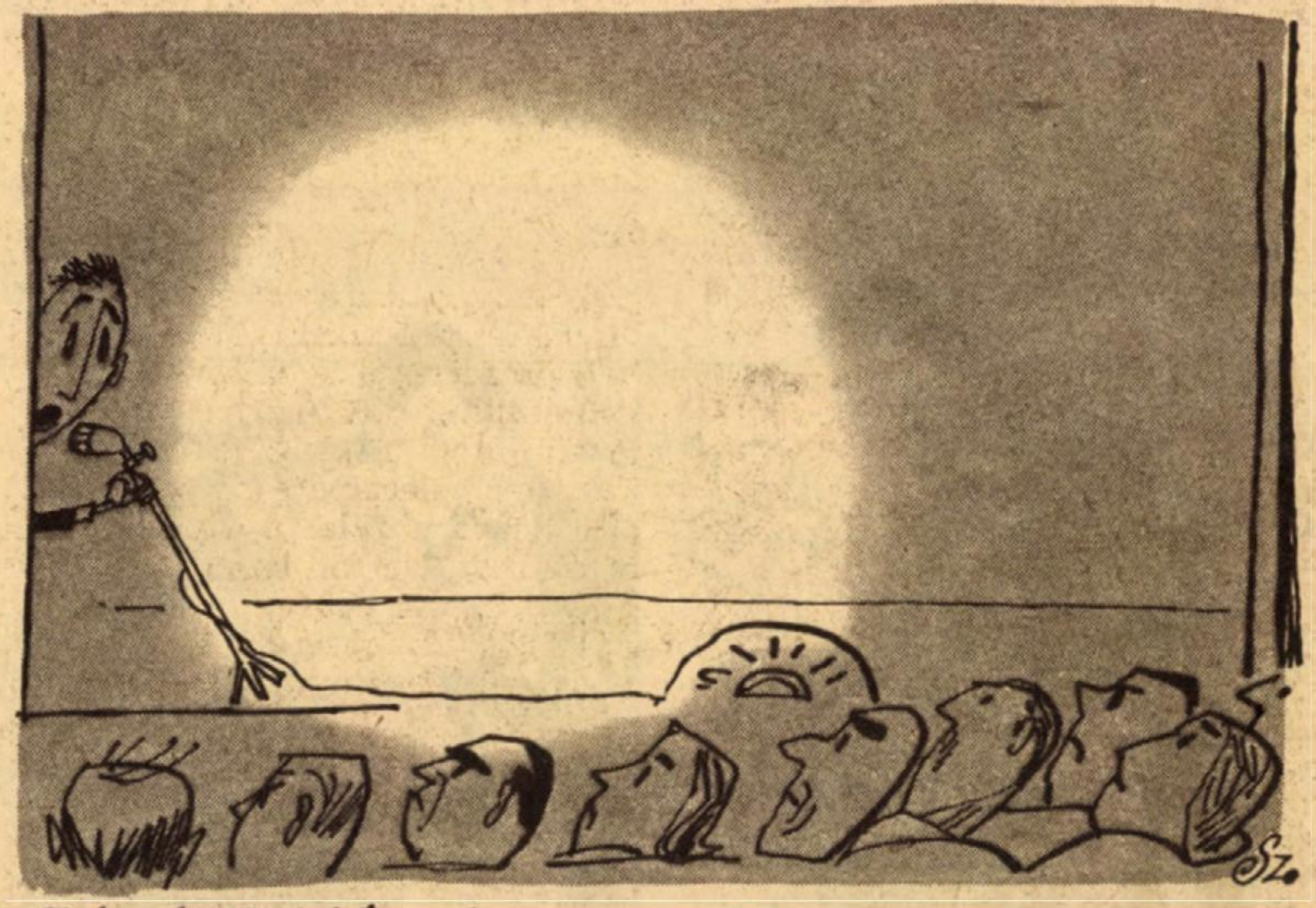
Gerő Sándor rajza

Adenauer: Nézze, elnök úr, én már öreg vagyok... Szeretném még megérni a harmadik világháborút...

Milyen lesz az esztrád-műsor?

Szűr-Szabó József rajza

– Kedves közönség! Én csak annyit mondok, hogy az előadást megkezdjük...

Vidéki kiküldetésben

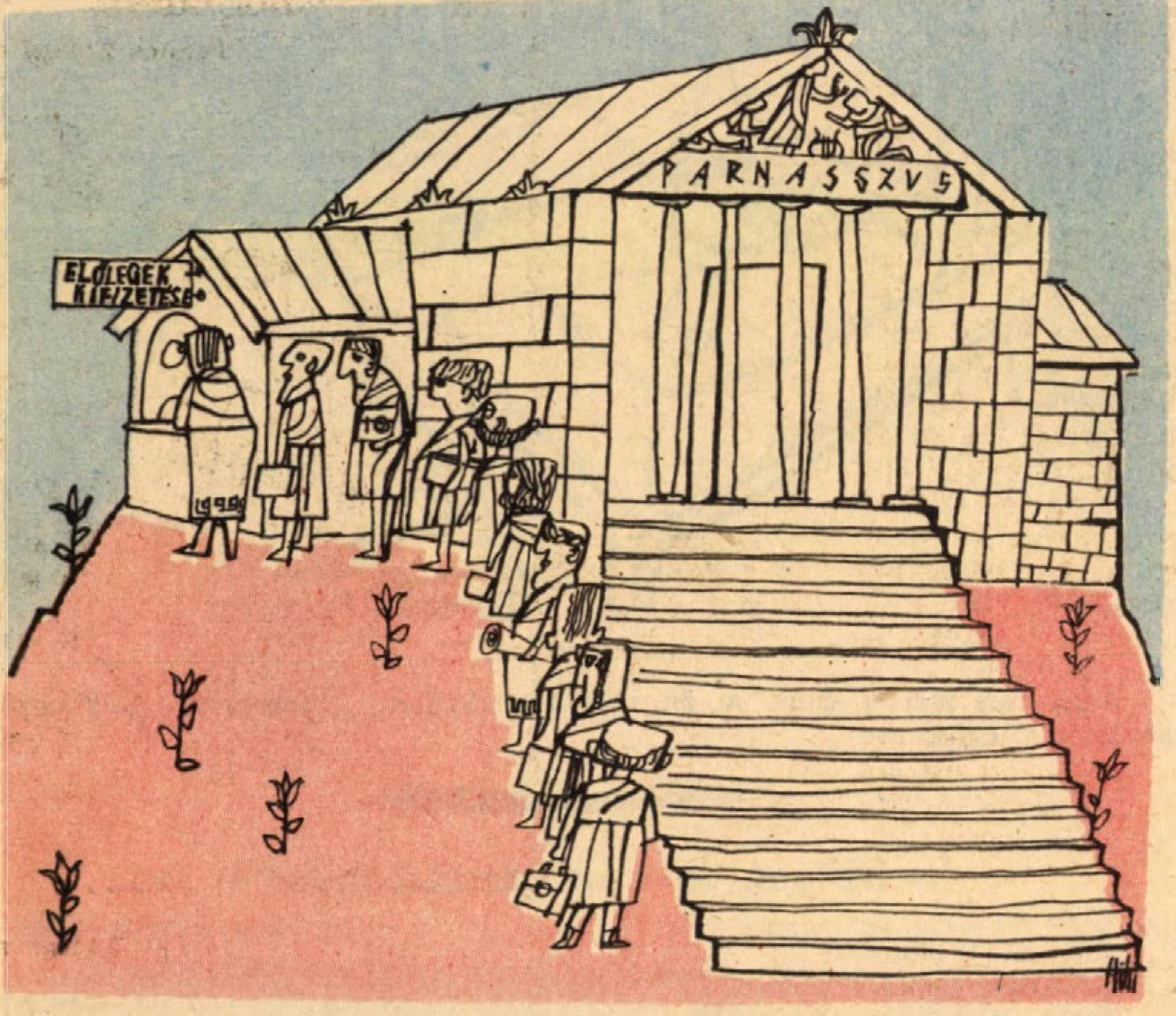
Toncz Tibor rajza

– Remélem, nem zavarok? Korpás vagyok az Eximpextől : : :

Akik már feljutottak . . .

Hegedűs István rajza

Mire emlékezhetnek a nők?

(Harminc éven felülieknek javallott útmutató)

Megkísérlünk alant kis vezérfonalat összeállítani, arra vonatkozólag, hogy mi az, amire nem tanácsos nőknek visszaemlékezniök.

Film. Ha a néma filmre terelődik a szó, tágranyílt szemmel, érdeklődéssel hallgassuk és az elbeszélőt ezer kérdéssel ostromoljuk. Mint például: – Igazán, ne mondja, szóval egyáltalában nem is beszéltek a szereplők? A hajdani szívdöglesztő Rudolf Valentino és Ramon Novarro hírét se hallottuk. Elizabeth Bergnerről csupán jóval idősebb unokanővérünktől szereztünk tudomást. Greta Garbót láttuk már, de anyánk vitt be a moziba, mint karonülő csecsszopót, különleges igazgatói engedéllyel.

Zene, dal, sláger. Beethovent, Csajkovszkijt, Wagnert és egyéb klasszikusokat minden további nélkül ismerhetünk. Ám nem így a slágerekkel! Ezekkel nagyon csínján bánjunk! Mert mit is tételezzünk fel annak a nőnek a koráról, aki lehunyt szemmel, emlékektől fűtött hangon dúdolja a harmincas évek végének slágerét: – Engem még nem szeretett senki...! Vagy: – A muzsikusnak dalból van a lelke . . . Az utolsó, legvégső állomás, ameddig elmehetünk, a Bolyongok a város peremén. De a peremkerületeken túl – egy lépést sem!

Kit ismerhetünk? Ne dicsekedjünk azzal, hogy melyik híres embert ismertük, láttuk személyesen. Nagyon sok buktatót rejt a dolog! Mert ha tegyük fel, azt mondjuk, hogy Karinthy Frigyessel alkalmunk nyílt egy ízben két és fél percig elmélyedt beszélgetést folytatni a New York kávéházban, csak egy pillanatig irigyelnek, a következő percben már megfeszített számítgatásba merülnek. Ha a beszélgetés hevében netán mégis elszóljuk magunkat, hogy módunkban volt Bajor Gizit látni ifjúkori szerepeiben, hogy elvegyük a dolog élét, azonnal tegyük hozzá tréfásan: – Viszont Kazinczy Ferencet, sőt Anonymust kitűnően ismertem személyesen!

Ez még megmenthet minket a katasztrófától.

Kertész Magda

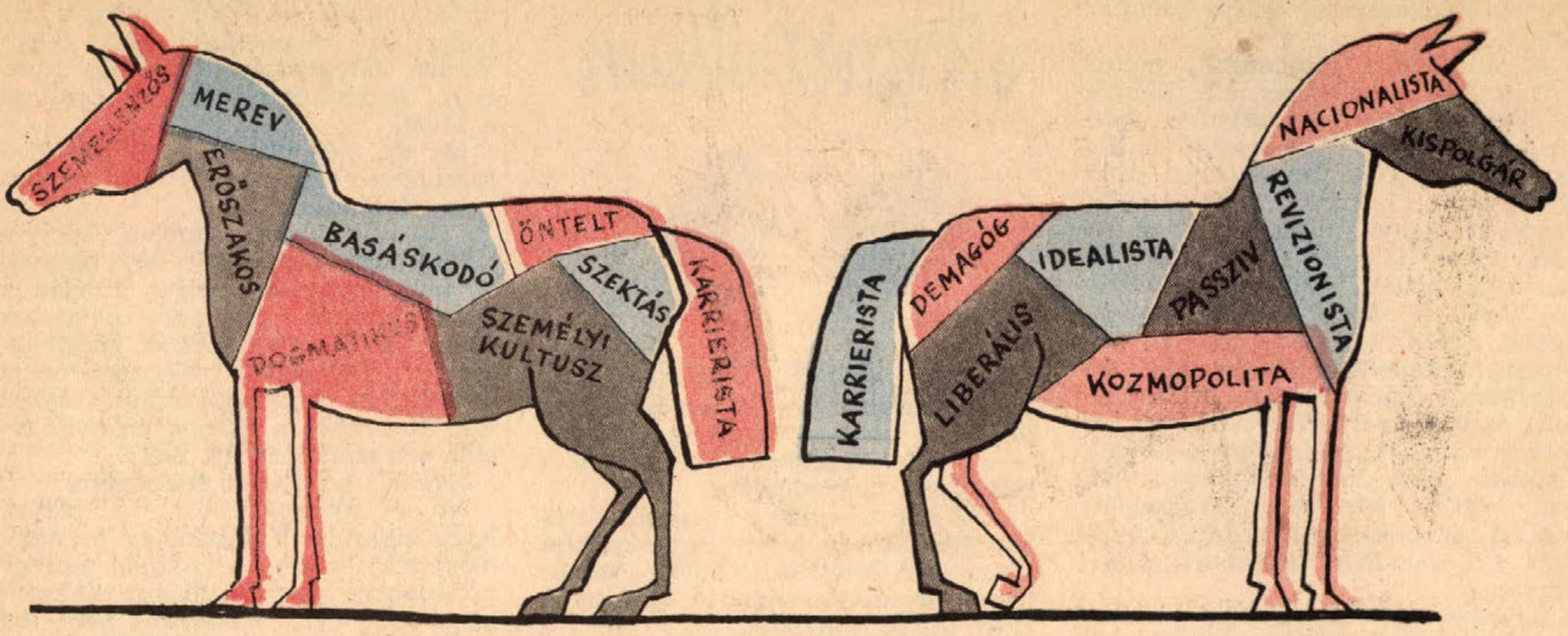
Jucika és az őszibarack

Pusztai Pál rajza

A ló két oldala

Kaján Tibor rajza

LEVÉL a Káderkutatásról

Kedves Főnök Kartárs!

Az a száz főt meghaladó munkatársi gárda, melyet Ön irányít, de azon felül is mindenki, aki Önt közelebbről ismeri, meg van győződve arról, hogy Ön a legokosabb, a legműveltebb, a legjobban felkészült szakember a vállalat összes dolgozói között és méltán érdemelte ki a magas hivatalt, amelyet betölt. A vállalatnál képletesen úgy jellemzik az Ön helyzetét, hogy ha képességeit tekintve Önt, mondjuk a harmincadik lépcső magasságába helyezzük, akkor a közvetlen beosztottjai legfeljebb a tizenkettedik garádicson, a többiek pedig még ezen is alul foglalnak helyet. Másszóval Ön és az utána következő munkatársai között legalább tizennyolc lépcsőfoknyi légüres tér tátong, ami megköveteli az Ön nélkülözhetetlen és kizárólagos vezetését. Gyakorlatilag ez nem jelent kevesebbet, mint hogy a vállalatnál, az Ön bölcs tanácsa és közvetlen beleszólása nélkül, egyetlen osztályvezető sem képes dolgozni, minek következtében a bérosztálytól a tervosztályig, az ellátási osztálytól a termelési osztályig minden az Ön vállán nyugszik, ami szinte elviselhetetlen terhet és felelősséget ró Önre. Még az évi szabadságát is csak kisebb részletekben veheti Ön igénybe, mert nem akad egyetlen ember sem a vállalatnál, aki Önt helyettesíteni tudná, s távollétében örök rettegésben tölti napjait, hogy vajon mit és hogyan rontanak majd el az Ön egyébként kitűnő vállalatánál.

Amilyen kényelmetlen ez az állapot Önnek, annyira büszke is rá, hogy Önnel áll vagy bukik a vállalat. Ennek kockázatos voltára a Főhivatal a közelmúltban felhívta a figyelmét, azzal a szerény megjegyzéssel, hogy megfelelő utánpótlásról gondoskodjék egy jól felkészült és mindenben megfelelő helyettes személyében. Ajánlották Önnek a Főhivatal alosztályáról Korponai csoportvezetőt, akit Ön menten magához kéretett és hosszasan elbeszélgetett vele. Nagy tudású, vezetésre alkalmas, harminc éves, törekvő fiatalembert ismert meg Korponaiban; jövőre doktorál a jogon, jómodorú és határozott fellépésű, politikailag megbízható szakember, akiről Ön személyesen állapította meg, hogy kitűnő helyettese lenne Önnek. Miután barátságosan búcsút vett Korponaitól, magához hívatta ugyancsak a Főhivataltól Eperjesit és ugyancsak hosszasan elbeszélgetett vele. Hamar módjában volt megállapítani Önnek, hogy Eperjesi megközelítőleg sem rendelkezik olyan kitűnő képességekkel, mint Korponai. Ilyen körülmények folytán Korponai és Eperjesi közül a választás egy pillanatra sem okozhatott gondot, s ma már kedvére való helyettese van a vállalatnál: Eperjesi.

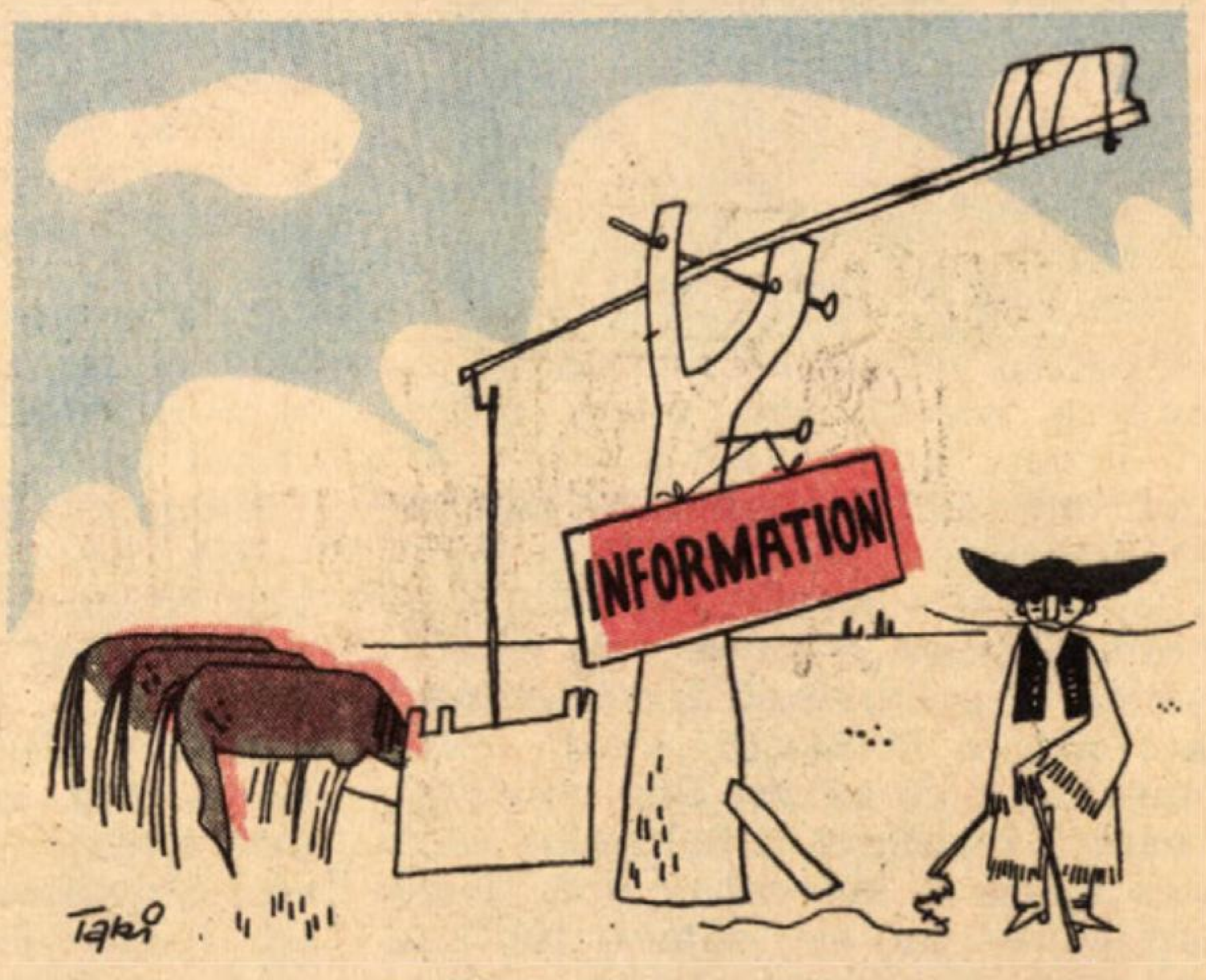
Most már tökéletesen érthető, hogy a saját vállalatának osztályvezetői között miért nem talált Ön egyetlen embert sem, aki méltó utánpótlása lehetne Önnek, hiszen az osztályvezetőit is Ön választotta ki, éppen úgy, mint Eperjesit.

Így aztán továbbra is Ön maradt a vállalat legokosabb embere...

Földes György

Nő az idegenforgalom

Takács Zoltán rajza

Ne maradjon ki senki...

Várnai György rajza

– ... Most pedig átnyújtom a legjobb jegyszedőnek járó díjat!

Sikkasztottam

Elhatároztam, hogy sikkasztani fogok. Elsikkasztok a fizetésemből ötven forintot.

A sikkasztást zseniálisan, pokoli rafinériával készítettem elő. Először is behatóan tanulmányoztam a szakirodalmat, a híres sikkasztók és kalandorok életét, olyanokét, mint Kecskeméti Győző, Jellinek Morton, Horváth Menyhért és Strassnof Ignác. Aztán hónapokig lelkiismeretesen elszámoltam minden kiadásomról, tized- és század-fillérig. Ezzel sikerült a feleségemben bizalmat keltenem irányomban. Sőt, mi több, segítettem a háztartásban, bevásároltam és vasárnaponként rendszeresen felkerestem a feleségem rokonait, akiknél egész délután malmoztam, vagy régi fényképalbumokat nézegettem. A rokonok el voltak bűvölve tőlem, azt mondták, teljesen megváltoztam.

És aztán eljött a nagy nap. Minden meg volt szervezve, minden ki volt

számítva, percre, sőt, másodpercre. Emlékszem, borús, szeles este volt. A szél elérte az óránkénti 80 kilométeres sebességet. Félöt után egy perccel léptem ki a hivatal kapuján. Szemembe húztam a kalapomat és felgyűrtem a galléromat. Háromnegyed ötkor már a lakásunk ajtaja előtt álltam. Az ajtó zárva. Egy könnyed, tervszerű mozdulat a balzsebbe és a kulcs máris a kezemben volt. Nem vesztegethettem az időmet, tudtam, hogy öt órakor hazajön a feleségem. A szobámban elővettem a fizetési szalagot, kiradíroztam a végösszeget és egy lila tintaceruzával — a hossza három és fél centi volt — ötven forinttal kevesebbet írtam be. Öt óra lesz öt perc múlva. A hamisítás sikerült. Az ötvenest zsebrevágtam.

Öt óra. Hazajött a feleségem. Szép barna asszony. Én egy karosszékben ültem és újságot olvastam.

— Kaptál fizetést? — kérdezte a feleségem negyedhatkor.

— Kaptam, szívem — mondtam és átnyújtottam a pénzt és a fizetési szalagot. A hangom előkelő és tekintetem becsületes volt. A feleségem eltávozott a konyhába.

Az órámra néztem. Negyedhat múlt öt perccel. Odakünn eleredt az eső. Egy pillanatra, nem tudom, miért, kialudt a villany, aztán újra felgyulladt. Furcsa. Megnéztem magam a tükörben: az arcom nyúzott volt, a szemem körül fekete karikák, az állam borostás. Megpróbáltam blazírt lenni: a cigarettát szájam bal sarkába löktem és fölényesen, cinikusan mosolyogtam: „Oké boss!" — mondtam magamnak. — „Minden all right!" Nem tetszettem. Megpróbáltam gyerekes lenni: tágra meresztettem a szemem, a nyelvem kidugtam és szendén mosolyogtam. Valamivel jobb.

Végre eltelt egy másodperc.

Nem lehet semmi baj. Minden elő volt készítve, minden meg volt szervezve. Most már biztos, hogy nem veszi észre. Höhö, hát így kell ezt csinálni? Milyen könnyű! Nem kell hozzá más, csak merészség, vasidegek, lélekjelenlét és némi kézügyesség. Elnyúltam a karosszékben, mint egy Kecskeméti Győző. Hüvelykujjamat képzeletbeli mellényzsebembe akasztottam. A lábamat is szívesen felraktam volna az asztalra, de annyi merszem már nem volt.

Eltelt még egy hosszú másodperc.

— Szóval sikítottál, apuskám? — kérdeztem magamtól. Néhány másodperc alatt annyira lezüllöttem, hogy már jassz szavakat kevertem a mondataimba. — Aztán mit fogsz csinálni az ötvenessel? He? Nők? Yacht? Játékkaszinó? Ne légy süsü, fiam, takarékoskodj és jól oszd be a lóvét.

Mi az, még mindig nem telt le a harmadik másodperc? Itt valami nem stimmel.

Olvasmányaimból tudom, hogy a sikkasztók rendszerint úgy buknak le, hogy nyilvános helyen szórják a pénzt: pezsgős vacsorákat rendeznek és gumirádlis fiakkereken kocsikáztatják a hölgyeiket, miközben pénzt csúsztatnak harisnyakötőjük csokra alá. Nos, ebbe a hibába én nem fogok beleesni! Van itt ész!

Letelt a harmadik másodperc.

No, ez sikerült, most már biztos, hogy sikerült. Valószínűleg a nagy mesterek is így csinálják, amikor százezreket vagy milliókat sikkasztanak. De ez a sikkasztás nem fog

kiderülni sem most, sem három év múlva, sem húsz év múlva. Lehet, hogy majd a halálos ágyamon bevallom a feleségemnek, de az is lehet, hogy titkomat magammal viszem a síromba.

Három és fél másodperc telt el a sikkasztás óta. Hirtelen berohant a feleségem és így kiáltott:

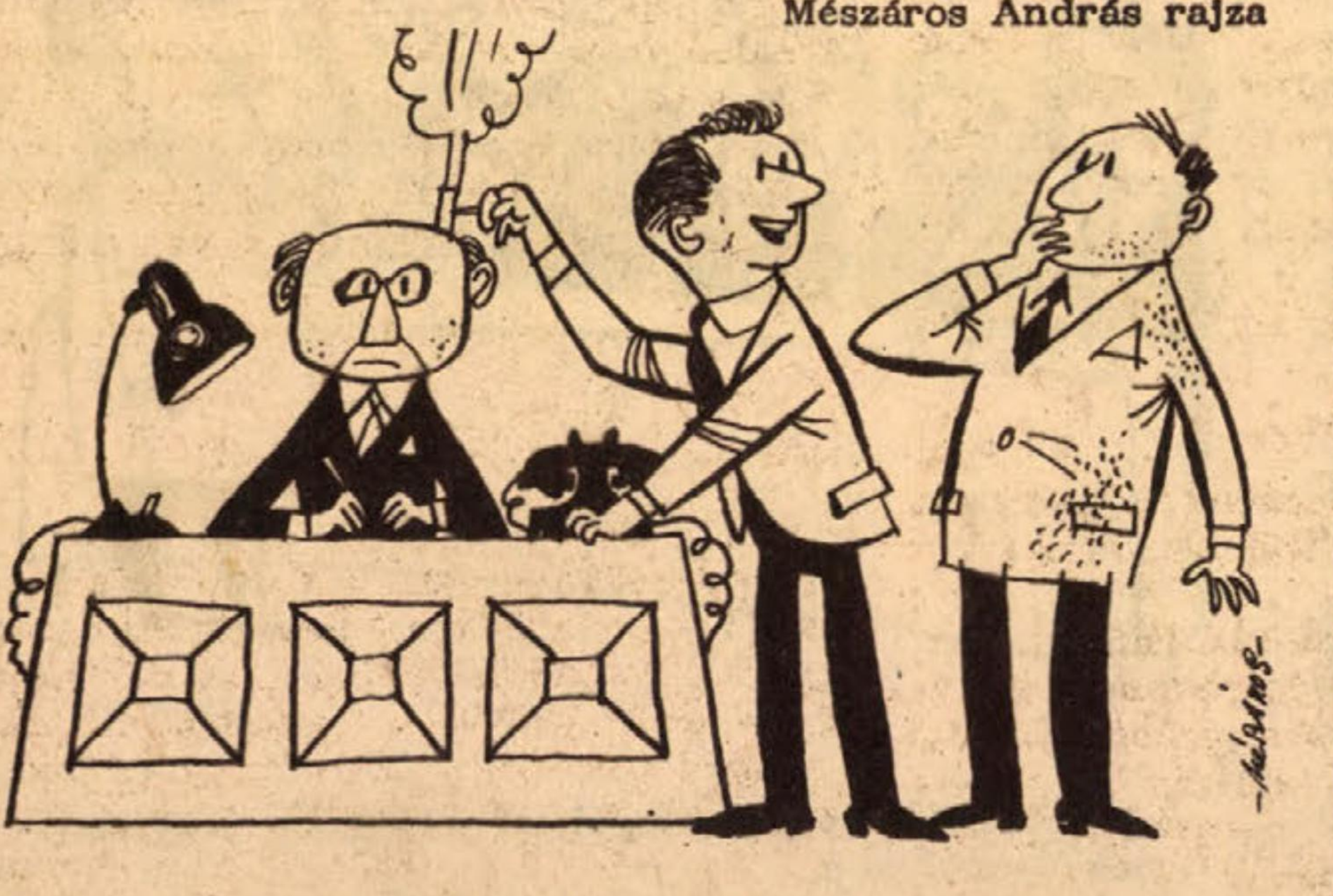
— Te radíroztál a szalagon és ötven forinttal kevesebbet adtál! Hol a pénz?

Négy másodperc. Lebuktam. Így végződött sikkasztói pályafutásom. Most már tudom, hol hibáztam el: több százezer forintot kellett volna sikkasztanom a fizetésemből, akkor talán nem vette volna észre.

Mikes György

Néhol elkelne

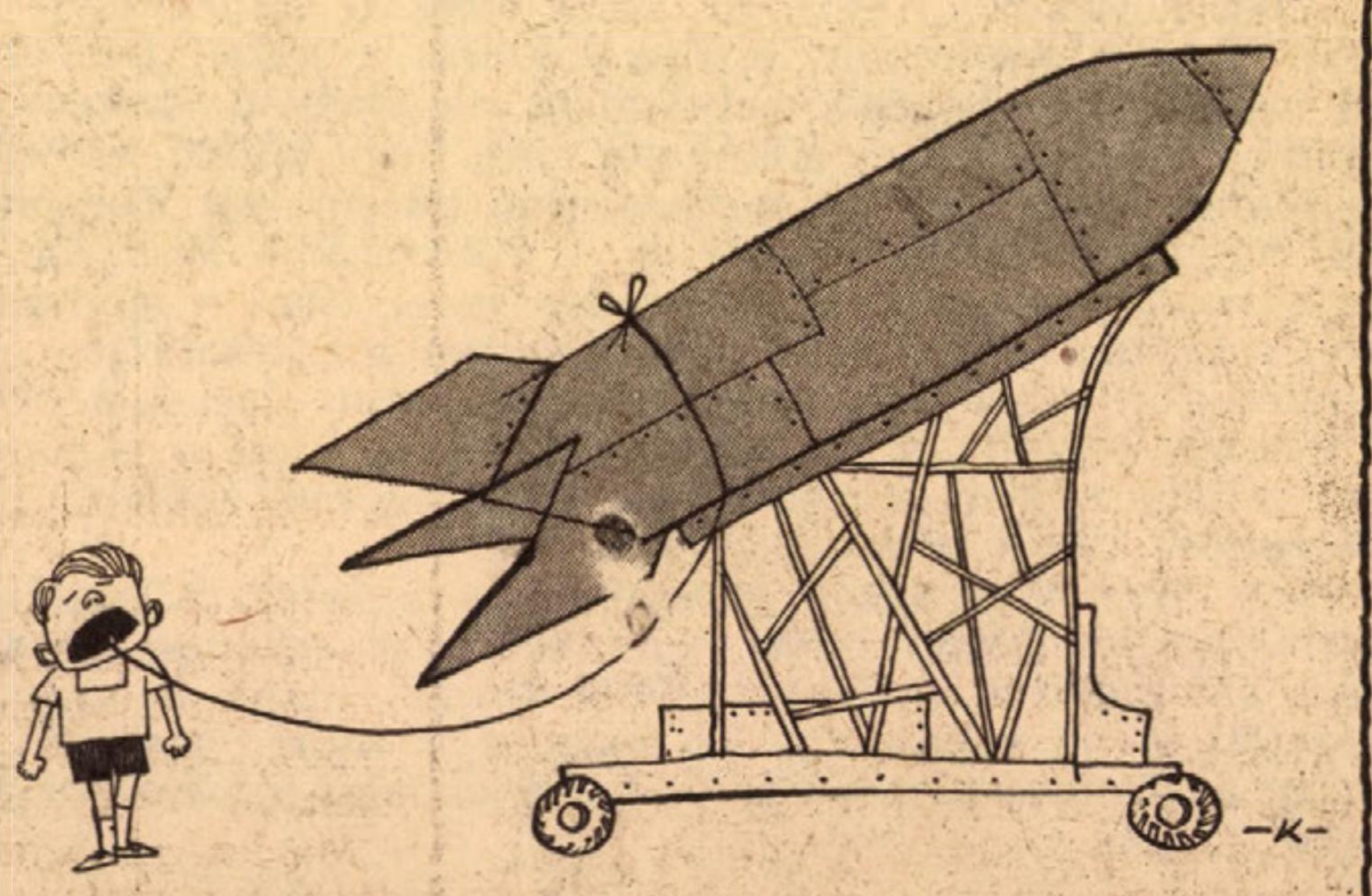
Mészáros András rajza

– Kicsit fejébe szállt a gőz . . .

A legkorszerűbb foghúzás

Kaján Tibor rajza

MEZŐGAZDASÁGI KIÁLLÍTÁS VAN...

Nem kapni Pesten főtt kukoricát

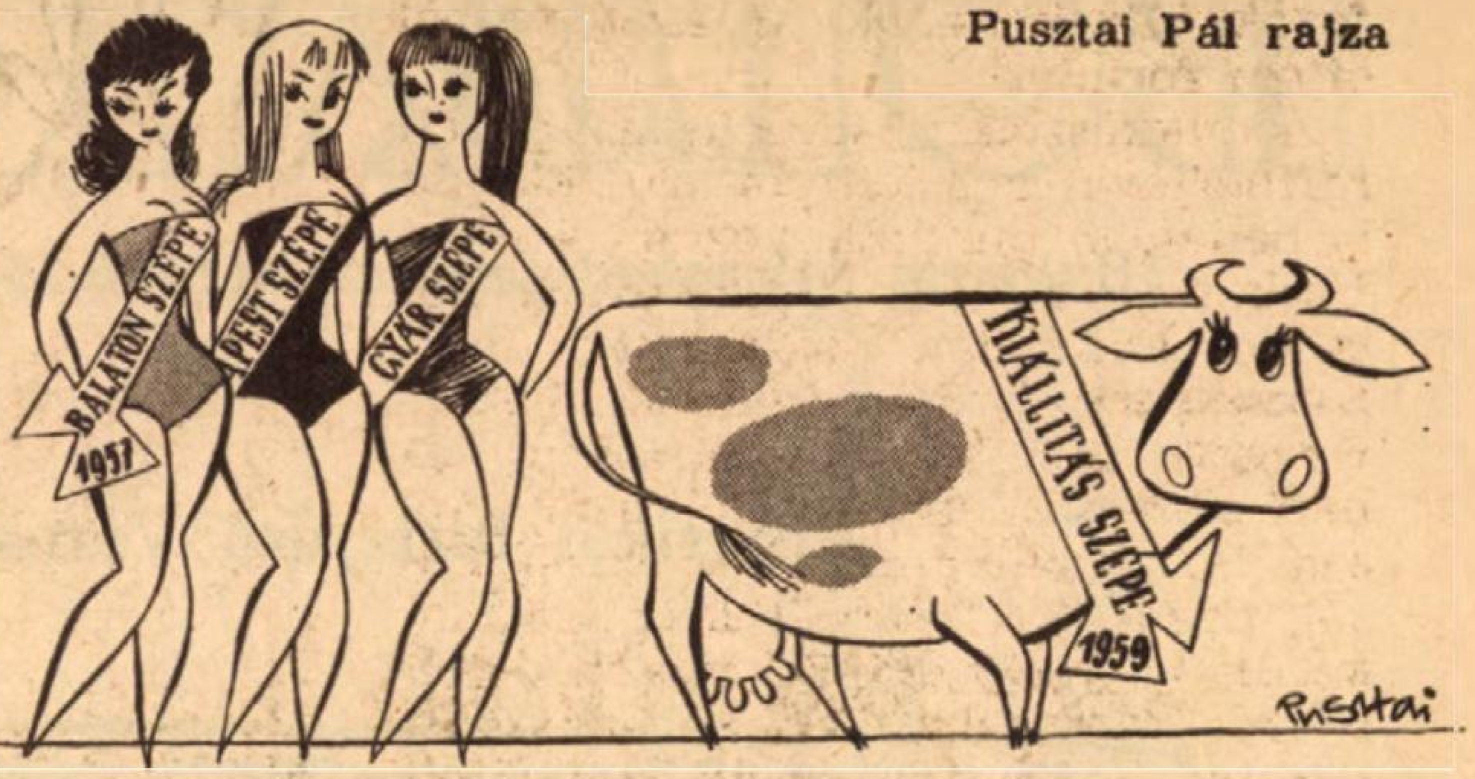
Várnai György rajza

Egy látogató: Én a helyükben megfőzném...

Változnak az idők

Pusztai Pál rajza

Betyár a bugaci csárdában

Sándor Károly rajza

Halló! Uraságod elfelejtett fizetni!

Ezt olvastuk

Új kártyajáték

Már több éve nem hallottunk új kártyajátékról. Ezért örültünk meg, amikor elolvasván a Népszavában a Cs. P. szatirikus karcolatát, egy „sveen"-nevű kártyajátékról értesültünk. E kártyajáték elnevezése emlékeztet a smen (chemin) néven ismert hazárdjátékra, de nyilván nem az, mert akkor smennek íródott volna. Kérjük az írót, mielőbb ismertesse a sveen szabályait, mert játszani szeretnénk.

Miért ne tévedjünk, ha lehet?

A Népszava egyperces interjút közöl a külföldről hazaérkezett Németh Marikával s ebben olvassuk, hogy a művésznő legközelebbi külföldi útján Münchenben, Kálmán Imre „Cigányszerelem" című operettjében fog fellépni.

Nem lesz könnyű dolga, mert a „Cigányszerelem" című operettet Lehár Ferenc írta.

Mit mondana a cigány?

A Ludas Matyiban F. L. humoreszket írt a beszélő képekről, s abban azt mondja,: „*... például Bihari életképén „A bíró előtt" a vádlott cigány élőszóval védhetné magát...*" Bizony jó lenne! Mert a derék népzenész ezt mondhatná: „Jaj, nagyságos humorista úr, nem én vagyok a vádlott, hanem ez a parasztlegény, aki összetörte a hegedűmet..."

Egy önkéntes jelentkező

Kaptuk és szószerint közöljük az alábbi levelet:

Kedves dr. Árgus! Mivel már többizben tapasztaltam, hogy különös előszeretettel figyeli munkásságomat s nevem népszerűsítéséről sem feledkezik meg, legyen szabad ezirányú törekvésében segítségére lennem. A Nők Lapja legutóbbi számában megjelent „Budai Nagy Antal"-kritikámban *magiszterek* helyett *miniszterek* szerepel – s hogy esetleges kételyeit eloszlassam: ez a mellbevágó anakronizmus nem a nyomda hibájából, hanem sajnálatos történelmi tájékozatlanságom miatt fordult elő. Így az szellemes és fürge rovatában bármikor felhasználható. Tisztelettel hive: Galsai Pongrác.

•

A levéliró önkritikája mélységesen meghatott minket s hálából rögvest elolvastuk az említett műről szóló bírálatát. Ebből kiderült, hogy önkritikája nem teljes. Azt állítja ugyanis, hogy: „Az igazi Budai Nagy Antalt a felkelés leverése után megégetik." Az a parasztvezér, akit megégettek, Dózsa György volt. Budai Nagy Antal a kolozsmonostori csatában lelte halálát, 1437-ben.

Rekord!

Képet közöl a Jövendőnk c. lap ezzel az aláírással: „Amerikai rakéták Nápoly utcáin."

A képen nem a rakéták láthatók, hanem lökhajtásos repülőgépek, nem az utcán láthatók, hanem a levegőben és nem Nápoly, hanem az athéni Akropolis felett.

Minden más stimmel.

Torzszülöttek a Népszavában

„Különös vizsgáztatás" címmel elbeszélést közölt a Népszava, amely ezzel a sohanemlátott csodabogárral fejeződik be: *„Amin aztán Maca nevetett leghamarabb, odadugva ezüstös csillámú, mindig a más baján töprengő, most először magára gondoló homlokát a Jani erős, széles vállához, hallgatni a tértiszív dobogását."*

Már az meghökkentő, hogy Macának ezüstös csillámú homloka volt. Még meghökkentőbb, hogy a homlokával gondolni tudott, csodálatos módon azonban Maca a homlokával hallgatni is tudott. Ilyen ritka nőhöz illik is az olyan Jani, akinek a vállában lehet hallgatni a szívdobogását.

Lottó-ügy

Az Esti Hírlap cikket közölt az ötös lottó-találatok esélyeiről s ennek kapcsán megemlíti, hogy a lottógömböt eddig 634-szer forgatták meg. Mint köztudomású, minden lottósorsolásnál öt számot húznak, s ez öt gömbforgatást igényel. Az is köztudomású azonban, hogy a 634 nem osztható öttel, következésképpen a lottóban egy alkalommal csak négy számot sorsoltak ki.

Így aztán persze nem könnyű ötös találatot elérni!

Zivataros zöldség

Azt hallottuk a Rádió „Rádiólexikon" című műsorában, hogy a villám feszültsége 40 000 amper körül mozog. Utánanéztünk egy általános iskolai fizikakönyvben és megtudtuk, hogy a feszültség mértékegysége a *volt*, az *amper* viszont az áramerősségé. Pontos kis lexikon!

dr. Árgus

BOLGAR *humor*

(Bulgária felszabadulásának évfordulója alkalmából.)

Amerikai hírlapíró Várnában

Karandas rajza

– Itt a bizonyíték! A nép teljesen lemeztelenedett!

Cselkas:

RÉGI MESÉK ÚJ DALLAMRA

A kakukk és a kakas

– Ó, milyen szépen énekelsz, kedves kakas!

– És te, kakukkocska, oly szépen trillázol és olyan szépen fogod a magas hangokat, hogy szerintem te vagy a legjobb énekesnő az egész erdőben.

– Egész életemben elhallgatnám a te ezüstös hangodat, kakaskám!

– Ó, te még a csalogánynál is szebben énekelsz. Felülmúlhatatlan vagy!

– Téged pedig, kedves kakas, mindenki megigézve hallgat.

A kakukk és a kakas addig dicsérték így egymást, amíg végre sikerült felhívni magukra a zenei körök figyelmét és mindketten szerződést kaptak az operához.

Az ember és a kígyó

Egyszer télen egy főnök, amint ment az úton, meglátott egy félig megfagyott kígyót.

– Kérlek szépen, ember – mondta a kígyó –, fogadj be engem valami jó meleg helyre a hivatalodban, mert különben elpusztulok.

– Már megbocsátsz – válaszolta a főnök –, én ismerem jól a mesét. Ahogy felmelegedsz, nyomban megmarsz engem.

– Nem foglak megmarni, ember – sírta el magát a kígyó. – A legszentebbre esküszöm neked.

A főnök hitt neki és bevitte a meleg helyre. A kígyó magához tért és valóban megtartotta a szavát. Nem marta meg a főnököt. Viszont a vállalat valamennyi többi dolgozóját megmarta.

A majom és a tükör

A majom meglátta az ábrázatát a tükörben és felháborodottan így kiáltott:

– Mi ez a csúf pofa itt velem szemben!? Ez nem én vagyok! A tükör rossz!

Meghallotta a majom panaszát egy rokona, aki magas állásban volt.

– Igazad van – mondta a rokon. – Rögtön kijavítom ezt a hibát!

És elrendelte, hogy bocsássák el a személyzeti főnököt, aki a tükröt a majom elé tartotta.

Itáliában

Grozev rajza

– Elég volt az antik dolgokból! Adjunk valami korszerűbbet!

Búcsú az üdülőtől

Toncz Tibor rajza

– Maguk mennyi borravalót adtak?
– Egy tízest!
– Mi egy húszast adtunk! ... Akkor magukat átkozza.

Decentralizáció

Szűr-Szabó József rajza

Óóószeres!

Kaján Tibor rajza

– Mindenféle régi típusú televíziót, magnetofont, mosógépet veszeeek!

AGITÁCIÓ

Olcsóbb lett a bor, gondoltam, miért ne ihatnék két decit? A söntéspult előtt várakozván a blokkal, egy atyafi azt mondja előttem, miközben kortyint egyet a számára kiutalt fröccsből: — Így csapják be a népeket! — Érdekelni kezdett a dolog, hogy kik hogyan csapnak be, mely népeket és figyelni kezdtem reá. Az atyafi előadása szerint az italboltok népeit csapják be a miniszterek és a Népköztársaság Elnöki Tanácsának tagjai oly módon, hogy árleszállítás ürügyén felemelik az olcsóbb bor árát. — Íme — mutatta fel a körülállóknak az atyafi a fröccsét —, e bort egri rizlingnek adják el 18 forintos ár helyett 14 forintért, holott e bor nem egyéb, mint a régi, 12 forintos kövidinka.

Hozzá kellett szólnom a dologhoz, annál is inkább, mert közben magam is megízleltem az elém tolt két deci rizlinget. — Édesapám — így szóltam az atyafihoz, hogy lássa, tisztelettel vagyok iránta és mondataimból megértse, hogy magam is jobb körökben forgok — édesapám — mondtam hát neki —, maga még életében nem szopott kövidinkát, ha ezt kövidinkának nevezi! Hiszen az rózsaszínűbb pia!

Az atyafi gyanakvóan nézett rám, bár szavaim szemmelláthatóan megnyugtatóan csengtek, és finom hallásával kiérezhette belőle a szakma ismeretét és szeretetét. Hogy bizalmát még inkább megnyerjem, erősen hunyorítva, kissé megbillentettem egyensúlyomat és egy korty italt véve ajkaim közé, olyan mozdulatokat végeztem szájammal, mintha húst rágnék abban, fogak nélkül. — Fater — mondtam most már egészen meleg hangon az atyafinak —, ez a bor úgy egri rizling, ahogyan magának fröccsös pohár van a kezében. Az hétszentség!

A fater megnézte, hogy csakugyan fröccsös pohár van a kezében, és ettől minden ellenérve kifogyni látszott. Segélyt kérően nézett körül, szeme a pénztár fölé függesztett italárjegyzéken akadt meg.

— Tegyünk egy próbát! — előztem meg gondolatában. — Győződjön meg vele a muskotályról!

Gyorsan váltottam egy blokkot, kétszer két deci muskotályra. Mikor átadtam neki az egyik kétdecit, az atyafi szemében először fedeztem fel azt a felderengő, meleg fényt, melyet olyan ritkán találunk fellobbani embertársaink szemében.

— E' muskotály! — mondta az atyafi és maga elé meredt. — Az! — mondá ismét azzal a bizonyossággal, mellyel Galilei állította, hogy a föld forog. — Finom bor e' — szólt harmadszor is —, ennek csakugyan lement az ára!

Később meggyőződtünk róla, hogy a soltvadkerti is olcsóbb lett. Akkor elmondta az atyafi, hogy egy házhelyet vásároltak Érdligeten és az egyik fia többszörösen kitüntetett munkás. Ezután elénekeltünk halkan egy nótát, majd az atyafi szidalmazni kezdte Adenauert. Később rá akart venni, hogy induljunk el és számoljuk fel az imperializmust...

Somogyi Pál

Receptre történik...

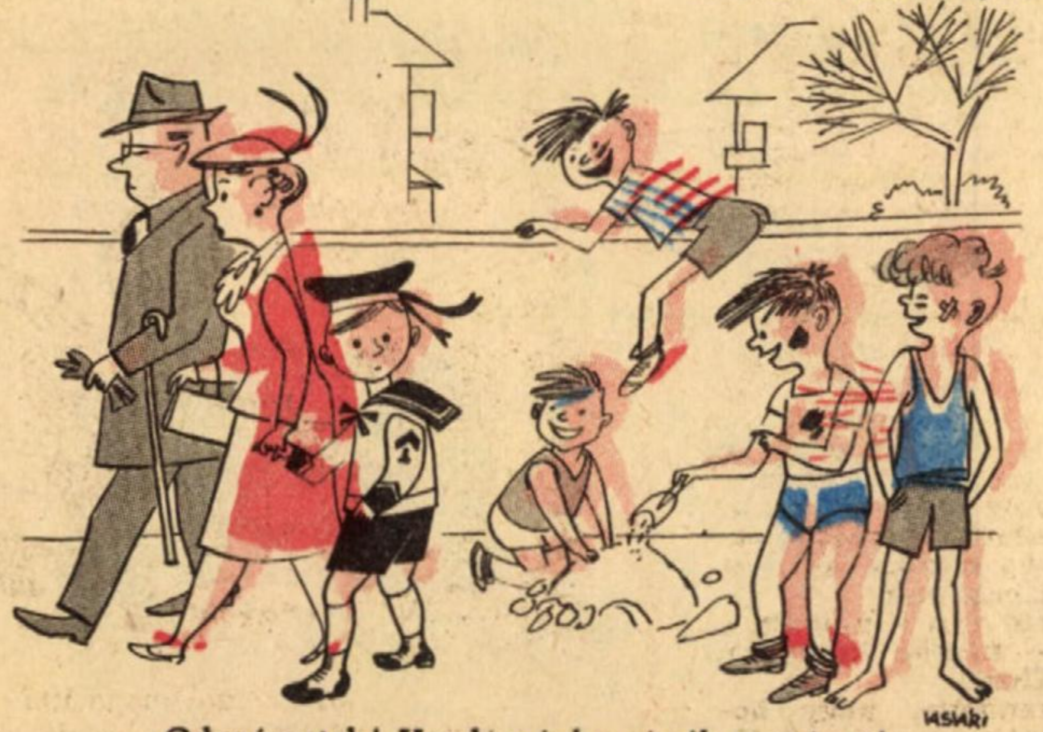
Schwott Lajos rajza

– Mit csinál maga itt?
– Szőlőkúrát rendelt az orvos...

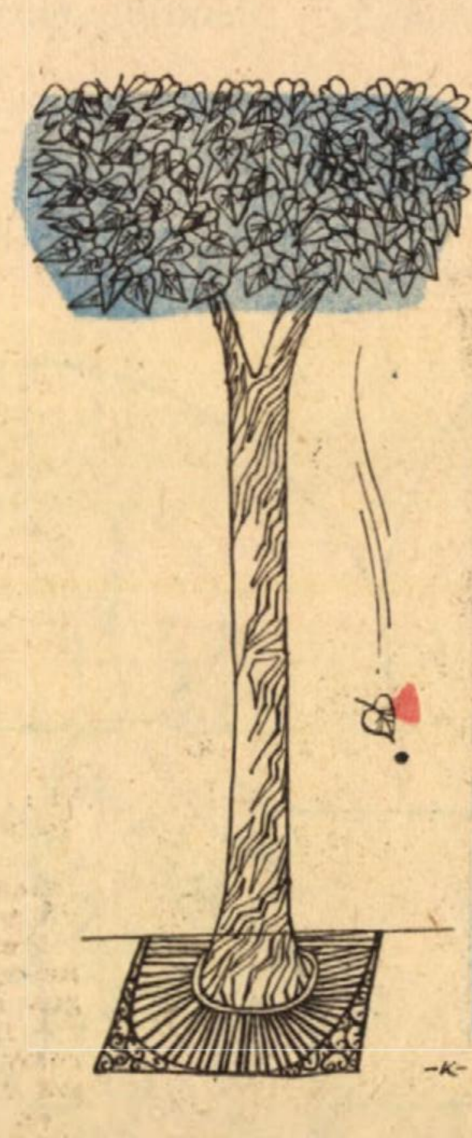
Az élet kínos pillanata

Vasvári Anna rajza

– Odanézzetek! Vendégségbe viszik szegényt!

Nyárutó

A stréber falevél

Kezdődik a tanítás

– Anyu! Lehetséges, hogy a nyáron összement az iskolaruhám?

Garfunkel és Szent Antal

— Jó, hogy jössz! — kiáltott felém Garfunkel a megszokott kávéházi asztala mellől. Görcsösen belém kapaszkodott, úgy húzott le maga mellé. — Nagy bajban vagyok... — folytatta —, csak te segíthetsz... — Majd látva tiltakozó mozdulatomat, gyorsan hozzátette: — Lelkiekről van szó...

Valóban, Garfunkel rossz bőrben volt, arca megnyúlt, szeme alatt kis hurkák képződtek. Miközben üres rumos poharát nyalogatta (amivel nem sikerült bennem szánalmat ébresztenie), esengve kért, hogy hallgassam meg történetét és ne hülyézzem le közben többször is, mert az most őt igen érzékenyen érintené.

— Ugyanis súlyos beteg voltam és éppen a fejemmel volt baj... — tette hozzá magyarázólag. — Hetekig szörnyű fejfájásaim voltak, végül is kénytelen voltam idegorvoshoz fordulni. Az orvos szavaiból úgy vettem ki, hogy valami nagy bajra gyanakszik. Képzelheted! Egy olyan embernél, mint én, akinek az esze mindene...

— Ha azt akarod, hogy ne szóljak közbe, ne adj fel ziccereket...

— Jó. Megnyugtatlak, nincs semmi bajom, de amíg ezt megtudtam, szörnyű, mit álltam ki. Az utolsó, legfontosabb vizsgálat előtt, azt mondja szegény feleségem: „Hallgass rám, Ernő, ígérj valamit Szent Antalnak, az rajtam eddig még mindig segített..." Ne nevess ki, azonnal ígértem magamban Szent Antalnak egy húszast. A feleségemnek nem árulhattam el az összeget, mert akkor nem gilt az egész. De ez az asszony a vesémbe lát, mert alighogy közöltem vele, hogy az ígéret megtörtént, így szólt: „Remélem, Ernő, nem voltál smucig, szokásod szerint?" „Dehogyis" — válaszoltam és rögtön felemeltem az összeget harminc forintra...

— A többit tudom... — mondtam és fel akartam kelni, mert ismerem Garfunkelt, s jól tudom, milyen vakmerő asszociációkra képes, ha forintról van szó. De ő visszanyomott a székbe.

— Hallgass végig, megígérted... Nos, amikor másnap befordultam a kórház kapuján, szembe jött velem egy alak, akinek a feje be volt pólyázva. Azonnal emeltem negyvenre. Mit részletezzem? Megláttam az injekciós tűt: ötven. Az orvos tagbaszakadt ember volt: hatvan. Felemelte a kezét: nyolcvan. Belém döfött: száz. Persze, a leletet csak másnap kaptam meg, közben volt egy rémes

éjszakám... Le sem hunytam a szemem, egész éjjel steigeroltam. Reggel már kétszázhúsznál tartottam, és amikor a főorvos belépett a szobába, kezében a leletekkel, kikerekítettem az összeget kétszázötvenre... Akkor a főorvos megragadta a kezem, gratulált és közölte, hogy minden leletem negatív... Ebben a pillanatban...

Garfunkel rövid hatásszünetet tartott, ismét megnyalta rumos poharát, majd így folytatta:

— Ebben a pillanatban, szinte akaratomtól függetlenül, megszólalt bennem egy hang és azt mondta: „Kétszáz!" Milyen is az ember! Amikor átmentem a kórházkerten, megláttam egy szép, fiatal lányt, akinek a szél fellibbentette a szoknyáját: száznyolcvan. Mit részletezzem? Villámgyorsan steigeroltam visszafelé. Mire hazaértem, már erős elvi kételyeim támadtak, ilyenformán: „Vajon, ha nem ígértem volna Szent Antalnak egy vasat sem, most beteg lennék?" Vagy: „Miféle szent az, akinél a jótétemény az összeg nagyságához van kötve?" Ekkor mentem le százra.

— Ne folytasd! — vetettem közbe. — Most tíz forintnál tartasz.

— Micsoda ész! — kiáltott fel Garfunkel. — Valóban tíz forintnál tartok és a feleségem ma reggel azt mondta, ha nem adom meg ma az adósságomat Szent Antalnak, smucig disznó vagyok és ne is kerüljek a szeme elé... Most ez a helyzet. Szent Antallal sem akarok végleg szakítani és a feleségemnek sem akarok hazudni. Viszont nincs egy vasam sem... Segíts rajtam, kedves barátom...

— Semmi akadálya — mondtam hűvösen. — Adok egy tízest. De mivel te képes vagy arra, hogy amíg odaérsz a templomig, ezt is lealkuszod és inkább megiszol egy rumot, a tízest én fogom közvetlenül átadni Szent Antalnak!

— Az lehetetlen! — ordított fel Garfunkel sebzetten. — Honnan fogja tudni a szent, hogy ez az én tízesem?!

— Egyszerű a dolog. Majd belekiabálom a perselybe, hogy ez a tízes Garfunkel kétszázötven forintos tartozásának első részlete. Isten veled!

Gádor Béla

Elalvás előtt

Hegedűs István rajza

Csipkerózsika: Halló! Egy telefonébresztést kérek!

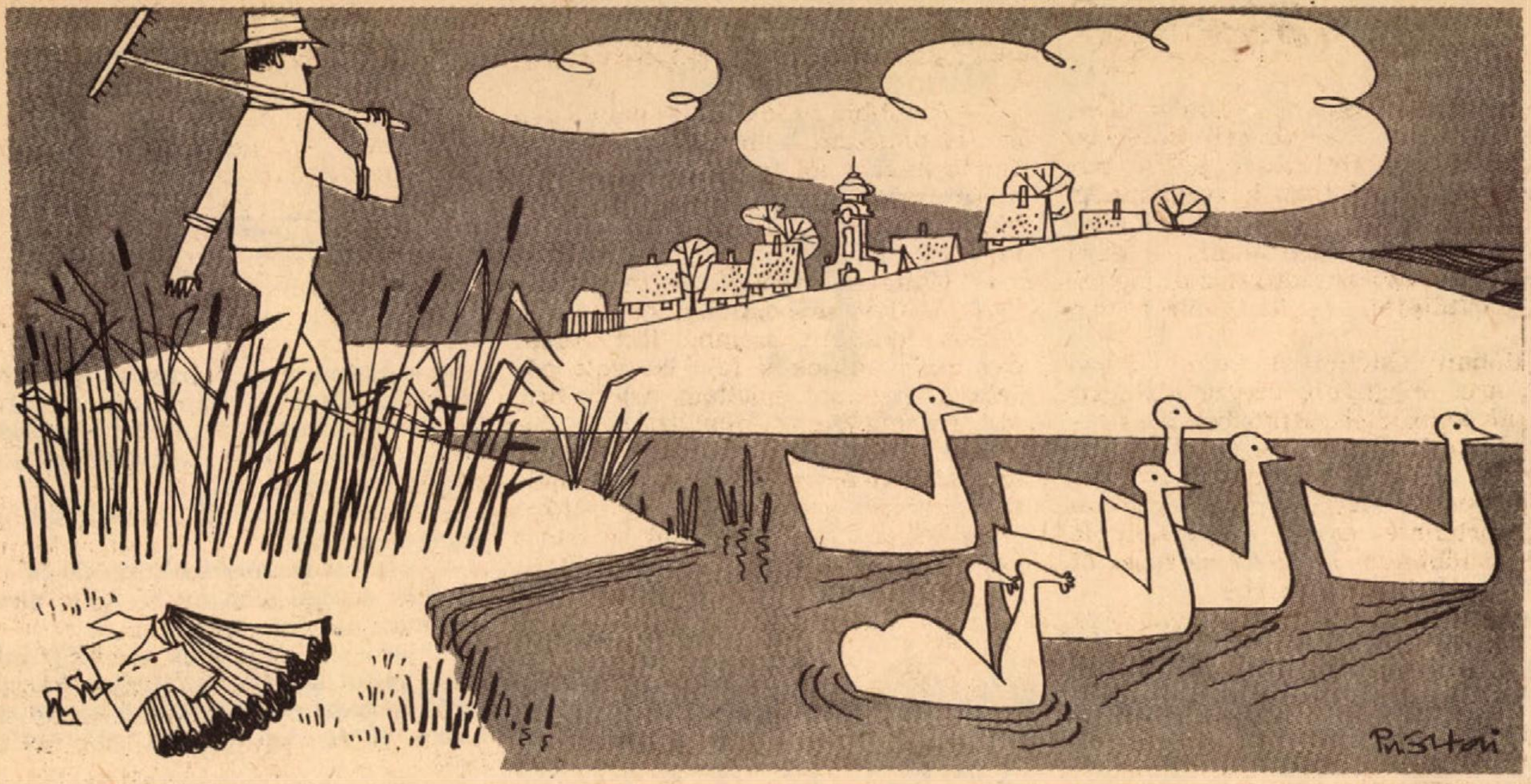
Alkalmi vétel

Vasvári Anna rajza

Szégyenlős a kislány...

Pusztai Pál rajza

Érthetetlen!

Nagyon régen, még a háború előtt Ausztráliába szakadt egykori osztálytársamtól kaptam a napokban levelet. Kedvesen írt és főként színesen: mai életünkről táplált tévedései szabályosan váltakoznak helyesírási hibáival. A nagy melegben jótékony áldás egy ilyen levél, mert üdítően röhögtem politikai marhaságain. Csak a végén borult el a szemem, ott, ahol ezzel búcsúzott, hogy „érthetetlen, hogy tudtok ott, éhezve, lerongyoltan, álandó félelemben élni..." Még ha két l-lel írta volna az állandót! Így azonban méregbe gurultam és bementem az első papírüzletbe, vettem egy légiposta levélpapírt és nekiálltam válaszolni.

Szép, türelmes, oktató levél volt. Kettőre vigyáztam. Hogy ne legyen feltűnően agitatív hangja, ezért a színtiszta igazat írtam – és hogy a paritás kedvéért én is ejtsek egy-egy helyesírási hibát. Ezért az írást így fejeztem be: „aki pedig éhségről, lerongyoltságunkról és az »álandó« félelemben vánszorgó életünkről szóló hírverést igaznak veszi, az hüje". Így írtam, jével. És mert megkönnyebbültem, rohantam a postára, hogy feladom.

A postás – kedves, jótekintetű fiatalember – könnyedén feldobta levelemet a mérlegre. A boríték himbálódzása nem nyerhette meg rokonszenvét, mert tekintete elsötétült és bosszúsan morogta.

– Túlsúly. Kilenc forint.

– Lehetetlen – mondom –, nincs a levélben egyéb, mint a papír. Szabványpapír, amit úgy adnak el, hogy öt gramm, tehát alkalmasint öt grammosra is gyártják. Szabvány, uram, szabvány!

A fiú szomorúan ingatta a fejét, lehet, hogy titokban igazat adott nekem, mégis felragasztotta a kilenc forintnyi bélyeget. Fizettem, elmentem, mérgelődtem.

„Érthetetlen – mondtam útközben magamnak –, hogy az öt grammosnak gyártott légipapír csak a papírüzletben öt gramm, a postán hét. És ez négy forint portótöbbletet jelent. Pedig isten látja lelkemet, mindent megtettem az olcsítás érdekében. Még a hüje szóban is spóroltam egy l-let. Az álandóról nem is beszélve...!"

Bondy Endre

Tehetségkutatás New Orleansban

Egy New Orleans-i rádiótársaság valamelyik műsorához női sikoly kellett. A következő felhívást tették közzé: „Hölgyem, hívja fel ezt a telefonszámot, mondja be először a nevét, majd a címét, utána sikoltson egyet. A sikolyt rögzítjük, s ha megfelel, megfelelő díjazás ellenében felhasználjuk."

A következő napokban az egész város velőtrázó sikolyoktól volt hangos.

Politechnikai oktatás

Toncz Tibor rajza

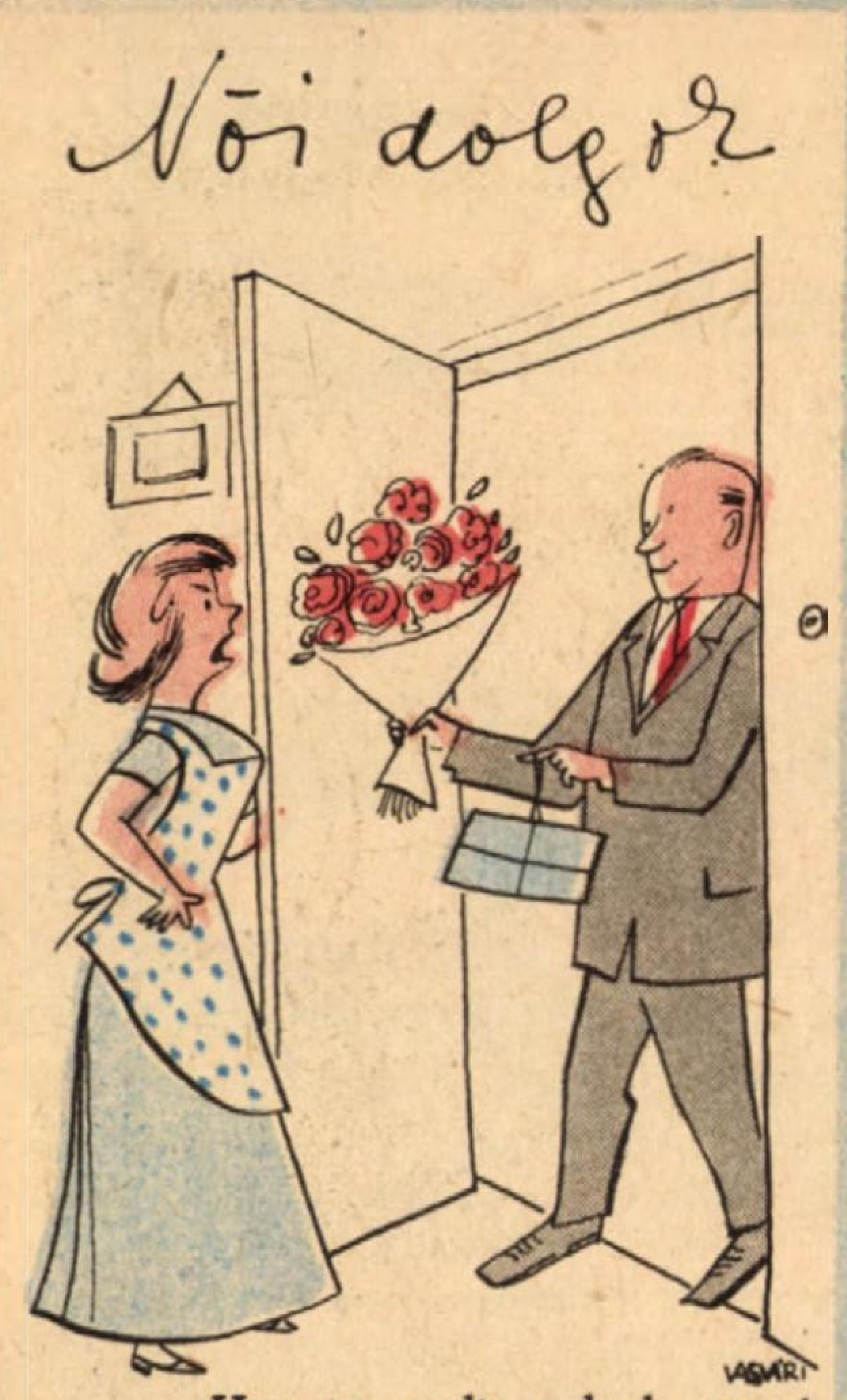

– Fiam, ez mind rád vár! Azonkívül a roletta lehúzót is meg kell majd javítani...

Ebből lesz a rendőrségi hír

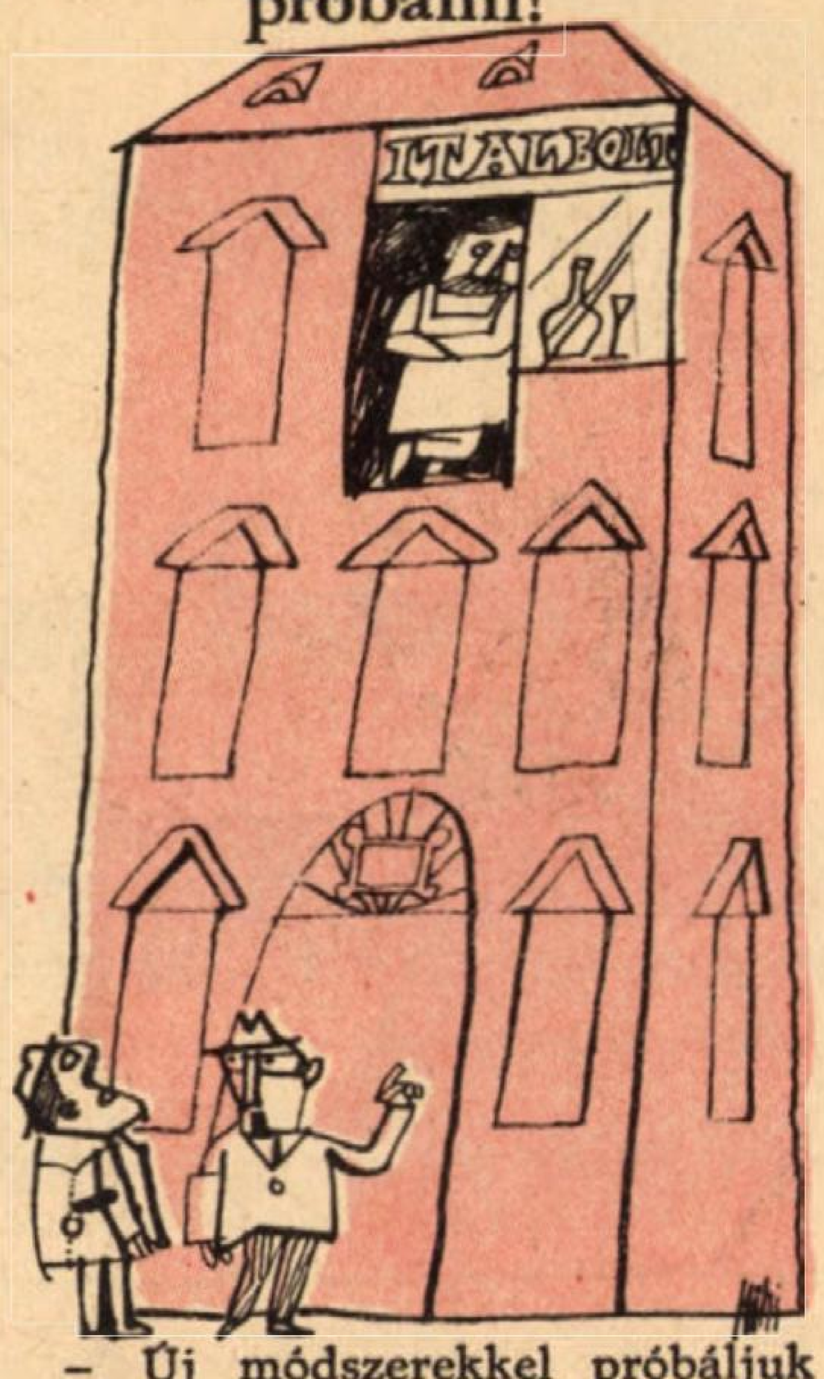
Szűr-Szabó József rajza

– Honnan volt neked ennyi pénzed?

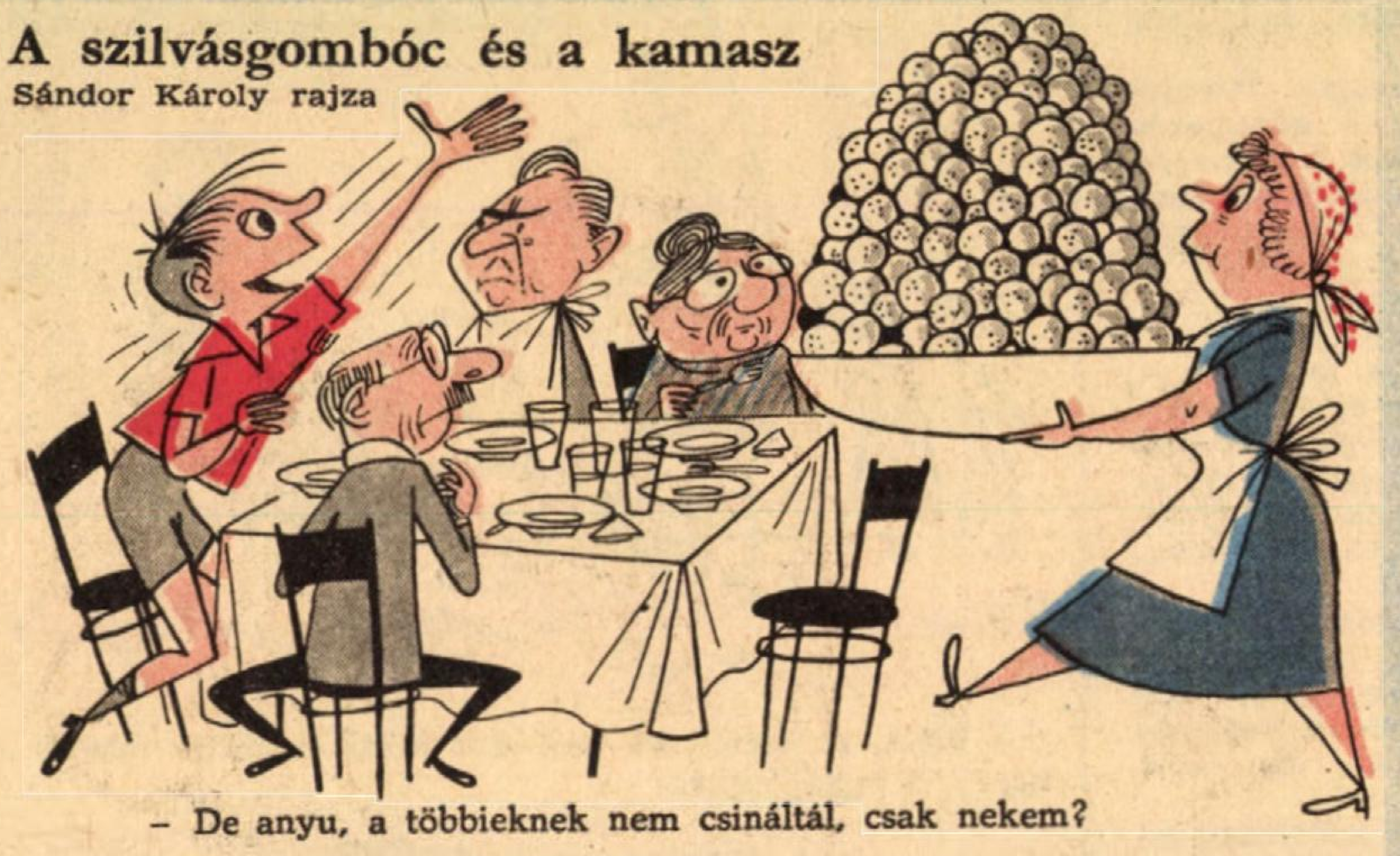
Mindent meg kell próbálni!

– Új módszerekkel próbáljuk csökkenteni az italboltok látogatottságát...

A szilvásgombóc és a kamasz

Sándor Károly rajza

– De anyu, a többieknek nem csináltál, csak nekem?

Modern világ

Toncz Tibor rajza

– Pszt, Aladár, hallod? Azt mondják odaát, hogy $12\sqrt{a+3b+c^2} + \log 176$ egyenlő $56^3 + \sqrt{13a+b^2}. + c...$

A keskeny utcai teraszon üldögéltünk Icukával és bámultuk a járókelők forgatagát. Bámultuk a pesti nőket, akik a nyár segítségével elegánsabbak mint valaha.

— Milyen remekül öltözködnek — jegyeztem meg.

— Bizony remekül öltözködünk — javított az ige alakján Icuka s elragadtatással nézte önmagát.

Ismerősök vonultak el előttünk, udvariasan köszöntek. Magas, karcsú férfi megosztotta köztünk a mosolyát. Icuka integetve fogadta az üdvözlést.

— Maga ismeri Körmösit? — kérdeztem némi féltékenységgel.

Cinkosan mosolygott Icuka.

— Hogyne ismerném — felelte. — Megkérte a kezemet.

A híres sportoló jött velünk szembe. Szellemes embernek ismerték a stadion szurkolói, s most sem tagadta meg önmagát.

— Mit szóltok, milyen hőség van? — mondotta. — Nemcsak hogy melegem van, de mégcsak nem is fázom.

Nem vagyok futballrajongó, nem bírtam nevetni a „bemondáson", de Icuka önfeledten kacagott.

— Nahát, ez a Prutyó, milyen jókat mond! Mindig ilyen jópofa!

— Honnan ismeri?

— Megkérte a kezemet.

Beszélgettünk a nagy művészről, a híres fizikusról, a világhírű magyar filmrendezőről és a belga királyról. Egy emberként sorakoztak fel abban, hogy valamennyien megkérték már Icuka kezét. Ezt maga Icuka erősítette meg, már pedig ilyen fontos eseményre pontosan szoktunk emlékezni. És ahogy lapozgattunk a történelemben, Icuka sorra bevallotta, hogy többek között Einstein, Napóleon és Hannibal versengtek érte és mindannyian megkérték a kezét.

Icuka a végén már nem is figyelt magvas fejtegetéseimre, szórakozottan merengett, de ha férfinév ütötte meg a fülét, egyszerre felélénkült és leszögezte:

— Megkérte a kezemet...

Így aztán kellemesen elbeszélgettünk, amíg meg nem érkezett szerény hivatalából Icuka férje, akinek találkát adtunk. Nem szalasztottam el a kedvező alkalmat és Elemérnek szegeztem a kérdést:

— Mondd, öregem, te hogyan kérted meg Icuka kezét?

— Én?! — riadozott a barátom. — Sehogy! Nem volt nálunk hivatalos leánykérés. Tudod, előttem annyian megkérték Icuka kezét, hogy én nem akartam egy lenni a hosszú sorban és így minden ceremónia nélkül egyszerűen csak feleségül vettem...

Mélyet sóhajtott. Fogadni mernék, irigyelte azokat, akik megkérték Icuka kezét.

Stella Adorján

A humor könyvéből

VIKTOR HUGO-t, a nagy francia költőt, megkérdezte egy ismerőse:

– Ugye, nagyon nehéz dolog szép verset írni?

– Semmi esetre sem – válaszolta az író. – Vagy nagyon könnyű, vagy pedig lehetetlen.

*

ANATOLE FRANCE egyszer így üdvözölte egy írótársát, aki arról volt híres, hogy drámáit mások művéből plagizálta:

– Jó, hogy jön. Éppen arról beszélgettünk, vajon ki írja az ön legközelebbi darabját? . . .

*

BURIÁN KÁROLY, a híres operaénekes, egyik balatoni turnéja alkalmával kipróbálta a tihanyi visszhangot. Elénekelte a skálát cé-től a magas cé-ig, s az akkoriban még kifogástalanul működő visszhang szabályosan visszaverte mind a nyolc énekhangot. Burián mégsem volt megelégedve.

– Rossz a visszhang – dünnyögte.

– Miért lenne rossz? – replikáztak a társulat tagjai.

– Mert ef helyett fisz-t és cé helyett cisz-t kellett volna hangoztatnia, lévén ott két kereszt! – mondta Burián és rámutatott az apátsági templom kettős tornyára.

*

VOLTAIRE-t Ferney-i kastélyában felkereste egy angol lord, aki nagy megdöbbenéssel vette észre, hogy a költő íróasztalán nyitott biblia fekszik. Amikor emiatt kifejezte csodálkozását, az író így felelt:

– Ne csodálkozzék! Amikor a jó prókátor pörösködik, illik az ellenfél iratait is tanulmányozni.

*

LAUKA GUSZTÁV, a múlt század ötvenes éveiben megjelent Ludas Matyi szerkesztője, szűk udvari szobában, szegényes felszereléssel indította meg a lapját. Egyik munkatársára, akit mindig a szomszéd vendéglőben talált, Lauka egyszer ráripakodott:

– Mit keresel te itt? Miért nem dolgozol?

– Nem tudok – felelte a megszeppent munkatárs. – A tollat mindig más használja.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

– Azt állítod, hogy soha nem veszekszel a feleségeddel?

– Soha. A feleségem önálló nő, járja a maga útját, én pedig szintén az ő útján járok.

•

– Mondja, kisasszony, ismer maga egy Kovács nevű embert?

– Nem.

– Azt a Kovácsot sem ismeri, aki az Akácfa utca 186 alatt lakik?

– Azt sem ismerem.

– Akkor most alkalma van megismernie. Én vagyok az.

Szerencsés srác

– Mit szólsz hozzá, öcsi! Az új tanítónőm!

A csodálatos Gyümölcs-Közért

– Ebből tessék venni . . . Csak itt felül vannak a rothadtak, alul gyönyörű, egészséges gyümölcs található . . .

A parkban

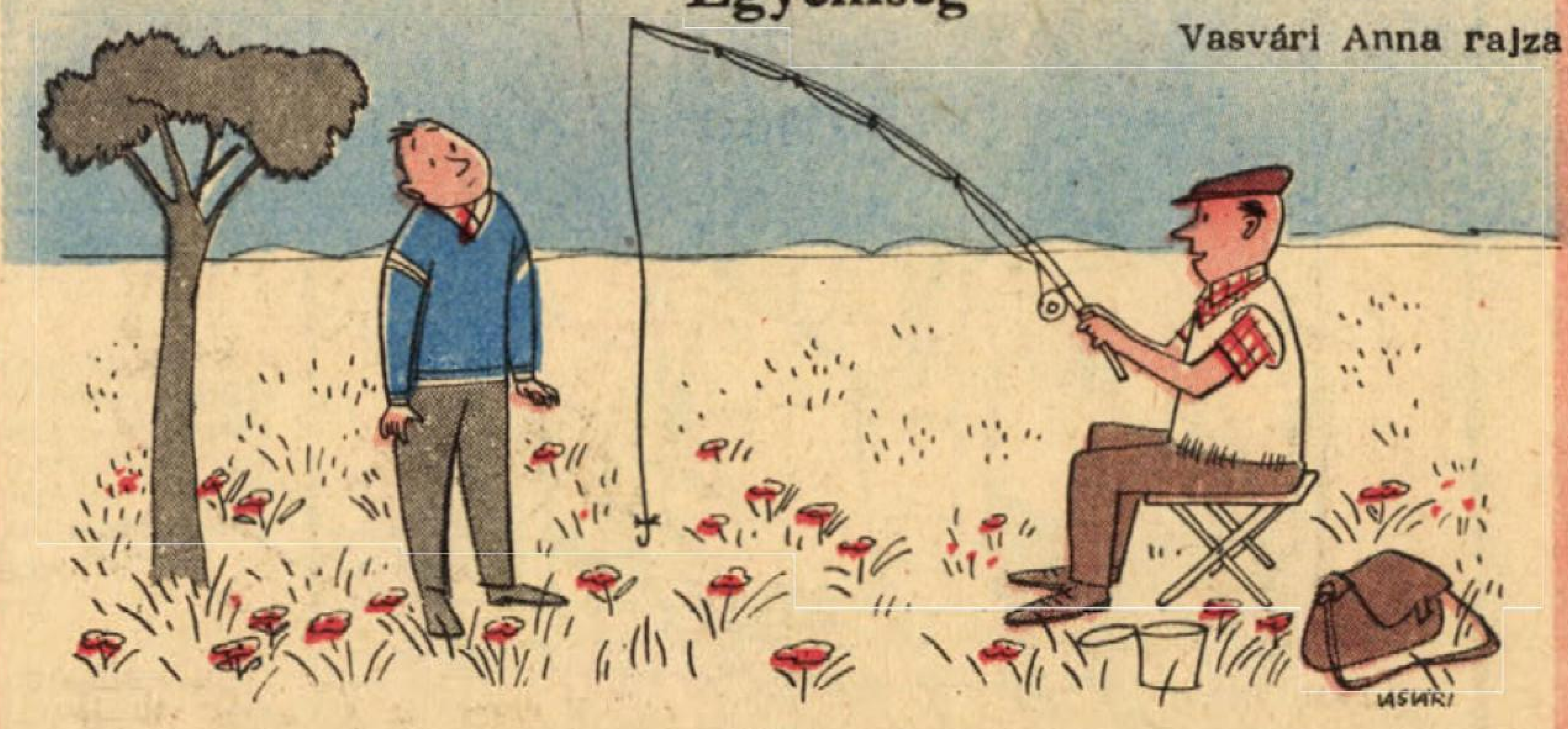
Szegő Gizi rajza

– Olvasni tetszik? Akkor nem zavarom . . . Én is a csendet keresem . . . El is mesélem, hogy miért . . . Hogy az elején kezdjem . . .

Egyéniség

Vasvári Anna rajza

– Én ugyanis csak a sport kedvéért horgászom . . .

Le a bürokráciával!

A tégely neme

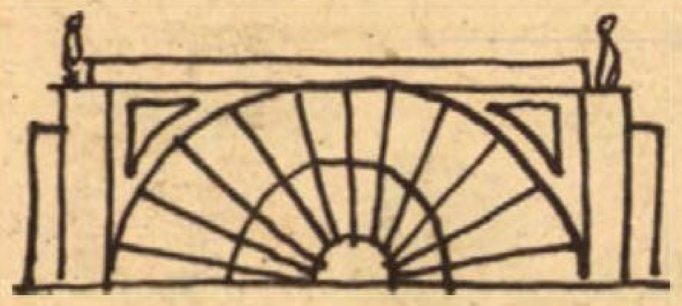
Az Opera arckrém tégelyében a krémen kívül egy cédulácska is van, amelyből megtudhatja a vevő, hogy a tégely visszavásárlási ára 1,90 forint. Ezen a kis cédulán felbuzdulva a következő krémvétel alkalmával a cseretégelyt átadtam a kiszolgálónak, ő meg továbbított engem a pénztárhoz, mondván, hogy ott intézik az ügyet. A pénztárnál

sorba álltak, így hát én is beálltam. Mikor rám került a sor, a pénztárosnő elővett egy nyomtatványt és a következő rovatokat töltötte ki: keltezés, a tégely neme, nagysága, a becserélő vevő lakáscíme. Mikor az adminisztrációval elkészült, aláíratta velem és kifizette a tégely árát. Ezek után azon sem csodálkoznék, ha a legközelebbi csere alkalmával újraoltási bizonyítványt is kérnének tőlem.

Vitál Margit
Cinkota, Rádió u. 20.

Az érdekeltek hozzászólnak

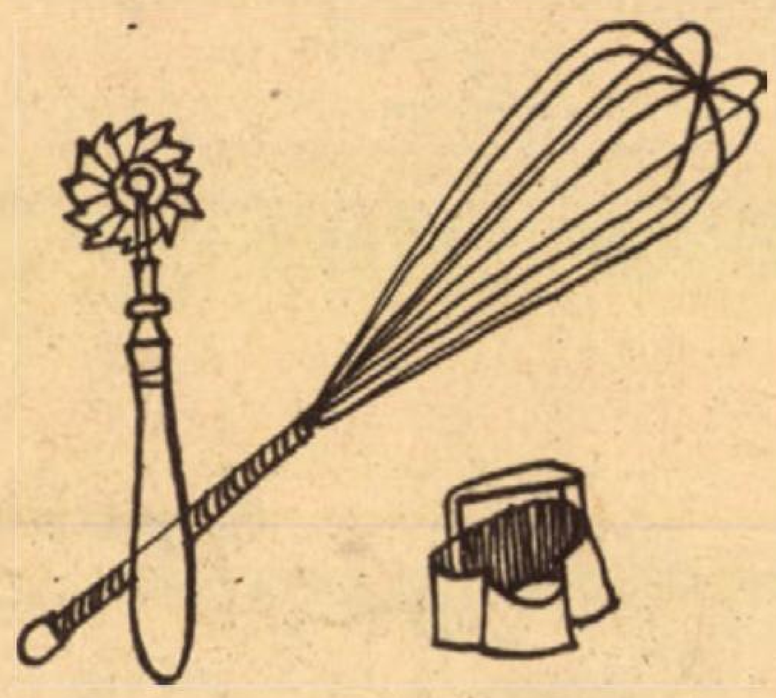
A Ludas Matyi közölte, hogy egyik napilapunk három cikkben háromféleképpen írt a Keleti pályaudvar homlokzata tatarozásának befejezéséről. Megállapítjuk, hogy a homlokzati rész befejezésének határidejét a MÁV részéről november hetedikében jelölték meg és ezt az időpontot a kivitelező be is tartja.

MÁV Pályafenntartási és Építési ügyek Osztálya

Rám számíthatnak!

Megmondom őszintén, engem a lelkem mélyéig megrázott a Vasért Vállalatnak az újságokban közzétett hirdetése, amely arra hívta fel a vállalatok, szövetkezetek figyelmét, hogy gyártatni akarja a következő cikkeket: szálas habverőt, fb. pogácsa szaggatót füllel, ónozott adagoló kanalat, derelyevágót, szegletes burgonyaprést, alumínium kádat, gázgyújtót, satöbbit. Ha a vállalatok, szövetkezetek foglalkozni kívánnak – mondja a hirdetés – valamely cikk gyártásával, forduljanak a Vasérthoz.

A népgazdaság szervezésének ezt a módját meglepően újnak találom. Hirdetésekkel a könnyűipar fejlesztéséért! – talán így foglalhatnám össze

legtömörebben ezt az iparszervezési irányzatot. Nem tudom azonban: vajon a vállalatok, szövetkezetek kedvet kapnak-e fenti kisebb és praktikus háztartási cikkek gyártására, ha elolvassák ezt az eléggé száraz hangú hirdetést? És ha nem olvassák el, ha senki sem jelentkezik, akkor hiánycikk lesz a derelyevágó és az fb. pogácsa szaggató, amelynek füle is van?

Rossz rágondolni.

Úgy érzem, ez a hirdetés nem volt eléggé lelkes, mozgósító erejű. Csak felhívta a figyelmet és kész. Ez nem elég. Fellelkesedve az ügyön, verset írtam a hirdetésből. Íme, egy rövid részlet a hosszú költeményből:

„Szaktársak, most fel a gátra!
Tett kell ide, nem beszéd!
Merőkanál kell a népnek,
Gázgyújtóból sincs elég!
Kezdjen hozzá a gyártáshoz
Szövetkezet, vállalat,
Csináljanak habverőket,
Adagoló kanalat!"

Azt hiszem, így sokkal több eredménye lenne a felhívásnak. Ha azonban a hirdetésre nem lesz jelentkező, vagy csak kevesen jelentkeznek, akkor rám számíthat a Vasért Vállalat, bár nem vagyok sem vállalat, sem szövetkezet, de mindig szerettem barkácsolni. Ha nagyon nekidurálom magam, akkor feltevésem szerint néhány hét alatt meg tudnék csinálni egy fb. szaggatót füllel. Mindezt azért tenném, mert nem akarom pácba hagyni a Vasértet és az is nagyon izgat, hogy mi az fb. pogácsa szaggatóból az „fb."?

Lehet, hogy ezzel a szaggatóval famuba bült pogácsát lehet készíteni? Rejtély.

Ez úton üzenem tehát a Vasértnek, hogy rám számíthatnak. Ha időközben meggondolom magam, majd közzéteszek egy hirdetést az újságban.

(m. gy.)

Nem Híradó, hanem Hunyadi

Megírtuk, hogy a kispesti Híradó moziban kérés nélkül egyforintos műsort is adnak a jegyekhez. Tévedtünk. A filmszínháznak nem „Híradó" hanem „Hunyadi" a neve.

Jég és szénsav

Állapítsuk meg, hogy a jégbehűtött ásványvíz az elérhetetlen álmok birodalmába tartozik. A szomjas ember betér a büfébe, vagy eszpresszóba, megtörli verejtékes homlokát, 35 fillérért vásárol egy blokkot, amely két deci szénsavval telített ásványvíz fogyasztására jogosítja. Ezt a cédulát átadja a büfésnek, aki megfogja a pulton szomorkodó másfélliteres üveget, (amelynek alján van még egy kis víz) és betölti a pohárba. Az üvegből már régen elpárolgott a szénsav, a víz már megmelegedett benne, nem csoda, ha a vendég dühösen kérdezi:

– Miért nem adnak jégbehűtött ásványvizet?

Erre a kérdésre a helyzetnek megfelelően többféle választ kap a vendég, akinek nem sikerült a poshadt vízzel enyhíteni szomját. Ezekből a feleletekből kitűnik, hogy kicsi a jégszekrény, amely-

ben vagy húsfélét, vagy a víznél nagyobb haszonnal járó zsiráfsört kell tárolni. Néha azzal érvelnek, hogy „ma nem hoztak jeget". A válaszok különbözők, de a víz mindig egyformán langyos és teljesen nélkülözi a szénsavat, amellyel pedig (amint az üveg céduláján olvasható) az ásványvizet „telítették". Ez a „telítés" a legtöbb esetben rosszul sikerül, mert nagyon gyakran megtörténik, hogy frissen kinyitott teli üveg ásványvízben is csak nyomai találhatók a szénsavnak.

A vendéglátóipari üzemek érvelését el kell fogadni. Hová jutnának a tervteljesítéssel, ha jégbehűtött ásványvizet árulnának, amelynek üvegje alig egy forint hasznot hoz.

Ezer szerencse, hogy nem kapnak prémiumot a nagyobb mennyiségű gáz- vagy a villanyfogyasztásért. Megtörténhetne, hogy ebben az esetben forró ásványvizet adnának a vendégnek a rosszul értelmezett tervteljesítés nagyobb dicsőségére.

(palásti)

Szemérmes vagyok

és elpirultam, amikor a Széchenyi strandfürdőben, a férfiak közös „fogasos" termében észrevettem, hogy két női alkalmazott veszi át a ruhákat. Vajon a női közös vetkőzőben férfiak teljesítenek szolgálatot?

Csongrádi János
VII., Péterfy S. u. 38.

A Ludas Matyi postájából

A „Hol a pad" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy utasításunkra két padot helyeztek el a Palatinus strandfürdő bejáratánál.

Főv. Fürdőigazgatóság
Virág Sándor ig.

A „Garázsgondok" című cikkükkel egyetértünk. Sajnos, garázsproblémáink a mai napig sem oldódtak meg, pedig az egyre növekvő gépkocsipark gyors megoldást követelne.

Főv. Garázsipari V.
Ivanics Józsefné ig.

„A Balaton hétfőn zárva van" című panasz megjelenése óta a balatonvilágosi strand a hét minden napján nyitva van.

Közs. Tan. VB
Balatonfőkajár

Orvosetikát is fognak tanulni a medikusok

Várnai György rajza

– Mondja, doktor úr, maga etikai alapon áll, vagy fizetni kell?

Küzdjünk az eldobott csikkek ellen!

Gerő Sándor rajza

A legegyszerűbb megoldás — Használat után nem esik le a cigaretta vége — Előre le kell vágni és gondosan el kell tenni

Dinnye

Éjszakánként halkan zokogtam és telve voltam keserűséggel az Élet iránt, mely nekem mindig csak ízetlen, pocsék rossz dinnyéket juttatott. Vannak elkényeztetett, boldog halandók, akiknek minden sikerül. Akár behunyt szemmel, találomra választják is a dinnyét, az bőven ontja nekik édes mézét. Reszketve gondoltam arra, hogy elmúlik a szeptember is, vége a dinnyeszezonnak, s én még nem ettem édes dinnyét. Úgy éreztem, sürgősen cselekednem kell! Felkerestem Umbézi Fauerstein Rudolfot, a Legfőbb Mezőgazdasági Főakadémia doktorát, hites törvényszéki dinnyeszakértőt. Térden állva könyörögtem, legyen a segítségemre egy édes dinnye kiválasztásában. A professzor kegyesen intett és kimentünk a Klauzál téri csarnokba. Egy őstermelő mellett a professzor felépítette hordozható laboratóriumát.

– A Raustach-féle eljárást fogom alkalmazni – szólt és bekapcsolta az áramfejlesztőt. Félelmetes lila fény cikázott előttem. A professzor komoran nézte a feszültségmérőt. – Most három dimenzióban kivetítem a dinnyét az érintkező felületre – magyarázta nekem – majd Emmerson tanácsa szerint a Röntgen sugarakkal átvilágított gyümölcsöt a Benedikt-féle Suphraonátumba helyezzük, mely a dinnyében világosan kimutatja a rezgéssé alakított cukortartalmat.

Négy órai kísérletezés után a professzor egy rücskös külsejű, középnagyságú dinnyére mutatott:

– Minden emberi számítás szerint ez a dinnye édes, mint a méz.

Azonnal megvásároltam, felbontottam, beleharaptam. Olyan íze volt, mint a kovászosuborkával keresztezett zellernek.

Ekkor egy harcsabajuszos, mokány ember lépett mellénk.

– Petheki Dániel szőlőcsősz vagyok – mutatkozott be. – A dinnyéhez érteni köll, kérem. Az a jó dinnye, amelyik gyengén recézett és a tetején kicsit nyomott. Ezt kóstolja meg – mutatott rá egyre.

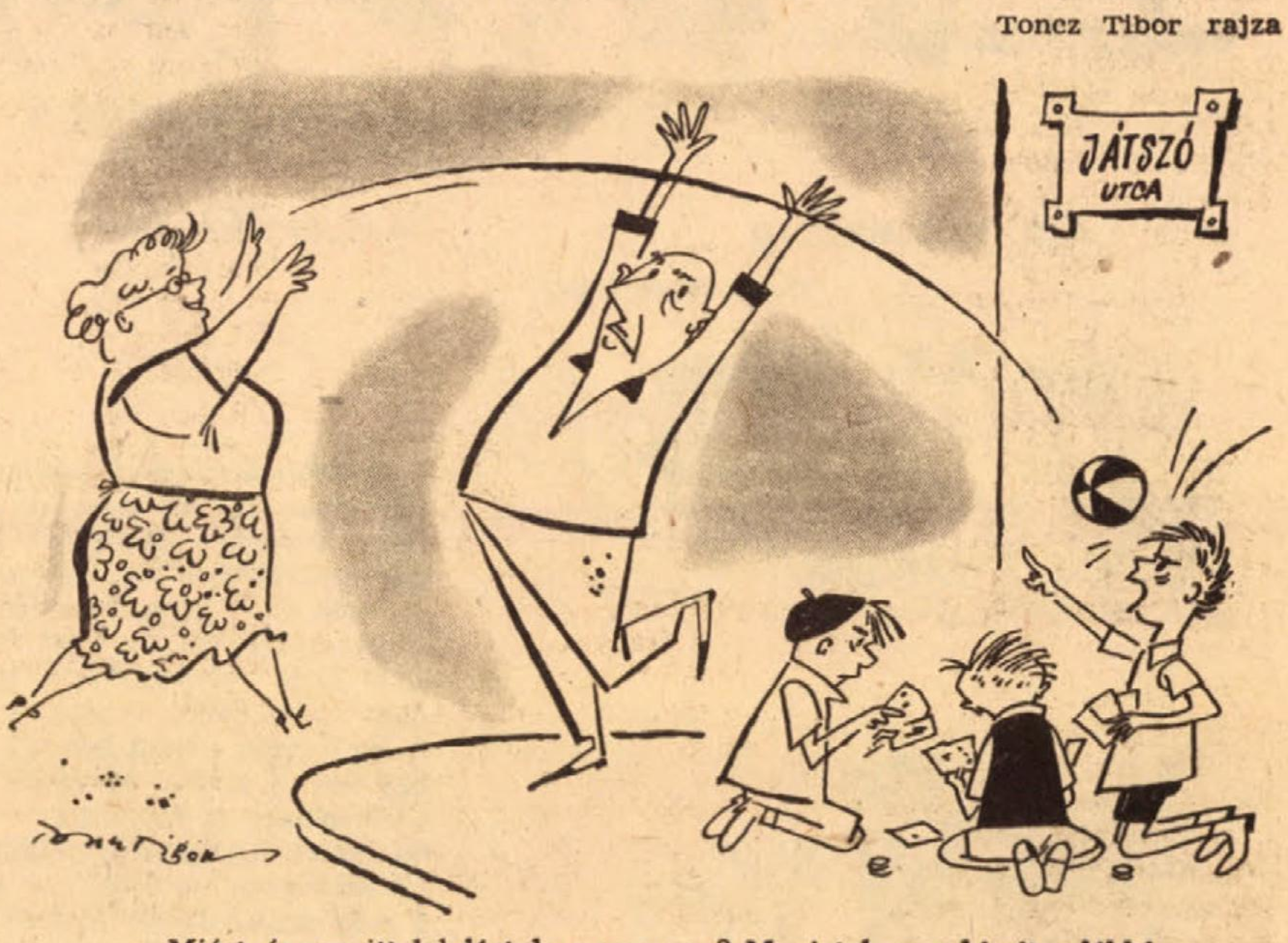
Kissé bizalmatlanul néztem a csúnya, horpadt gyümölcsöt, aztán óvatosan megkóstoltam. Olyan íze volt, akár a töknek. A professzor és a csősz szégyenkezve húzódott egy halaskofa háta mögé. Kisétáltam a szürkén hömpölygő Duna partjára. Előbb búcsúlevelet írtam szeretteimnek, de azután más gondolatom támadt. Vettem egy üveg akácmézet. Olyan édes volt, akár a finom sárgadinnye.

Galambos Szilveszter

Pesti utca

1.

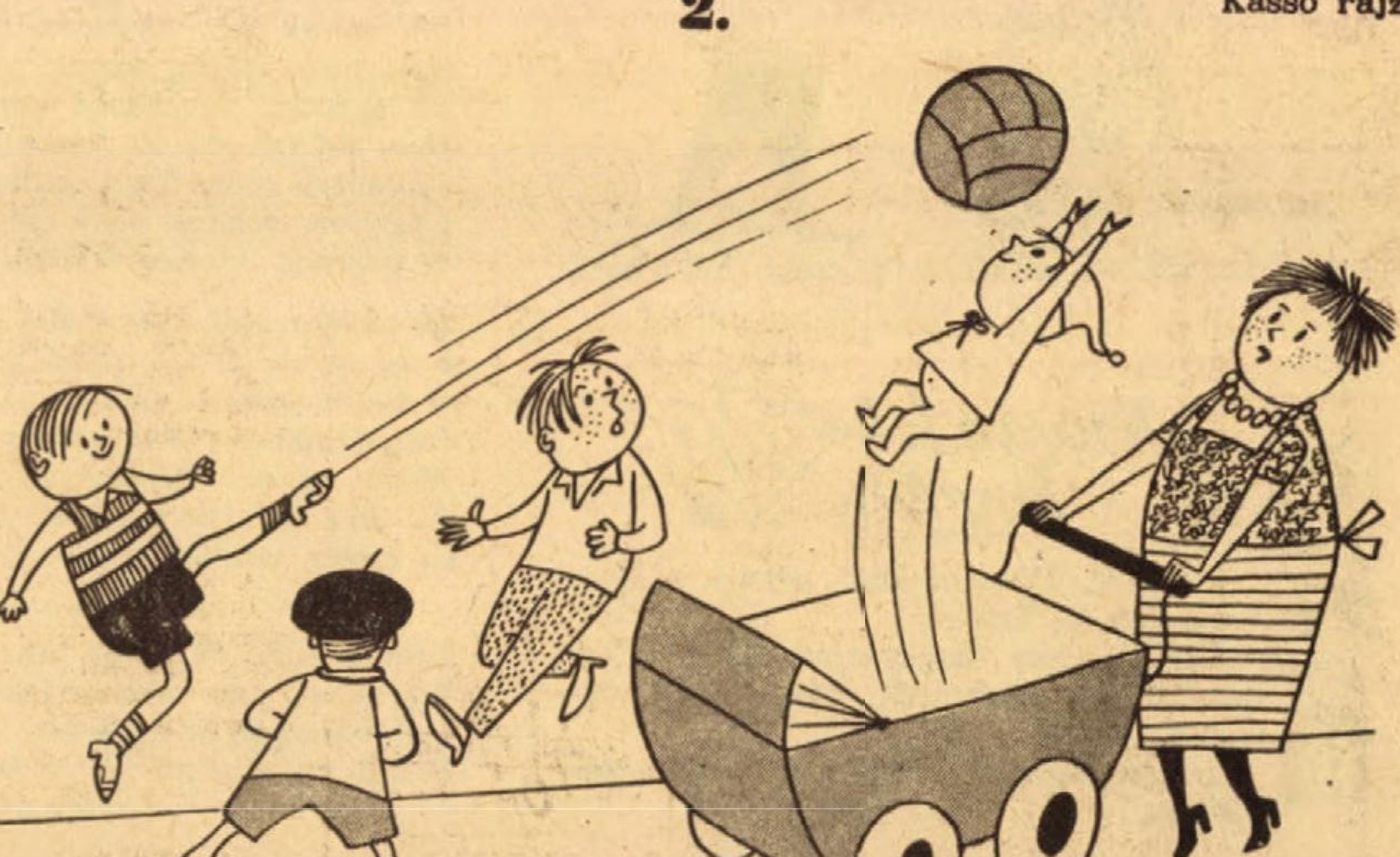
Toncz Tibor rajza

– Miért éppen itt labdáztok, nagypapa? Menjetek egy kicsit odébb!

2.

Kasso rajza

A csodagyerek

LEGÉNYBÚCSÚ

Pusztai Pál rajza

– Majd megmondja a Rozika, hogy melyik is a vőlegénye . . .

Két pillanatkép

Török János rajzai

1

2

– Nem kap többet, szakikám! Olcsóbb lett a bor!

Hogyan lehet leszerelni?

Szöulból, Dél-Koreából jelenti a New York Herald Tribune:

Egy 23 éves őrmesternek sikerült leszerelni a hadseregből, mivel nővé változott.

Számos katona irigyli a szerencsés hölgyet.

Szergej Mihalkov:

Medveméz

Egy illető, bizonyos hivatalnok
(Ne részletezzünk most nevet, se rangot),
Hogy főnökének jókedvében járjon,
Egy medvebocsot vitt neki a nyáron.
A főnök át is vette Dörmögő Macit.
Megvesztegették? Ó, nem! Ez nem árucikk!
Csak játék gyermekeknek, semmi . . .
Maci megérkezett s ledőlt pihenni —
A kert végén kapott helyet . . .
Egy hét se múlt s hordóban pár liternyi
Csemegeméz is érkezett.
Gyanú ez ügyhöz nem férhet, hiszen, ni:
„A medvének — méz!” — ez az üzenet.
S még szájukat sem nyalták meg utána,
Újabb hordócska jött, tele csapig.
Elfogyott az is nemsokára
S gördült a harmadik
S a negyedik is megjött telve, rendben.
De akinek jött: medvénk, éhezett kegyetlen.
Behorpadt oldala, szeme borúsra vált —
Mi tagadás, mackónak kutyaélet ez!
Nem lakhat jól, ha kedve tartja.
Szerencse még, hogy szemfüles
Gyerekek dobnak neki ezt-azt a palánkon át,
Ki gombát, ki meg körtét, áfonyát . . .

Macinkba már csak hálni jár a lélek
S ha olykor friss-méz-szaga van a szélnek,
Ő tudja: már a kertben a család —
Falatozzák a finom vacsorát,
Mézet eszik a főnök, csészéjébe mélyed
És arra gondol: szép annak az élet,
Ki ismer fortélyt százat legalább.

* * *

Lám, tudják jól, hogy veszélyes e játék,
Vigyáznak hát mindnyájan: körbe-körbe,
Így hizlalgatják egymást, ravaszsággal s másképp . . .
Dehát a mi szemünk se lesz mindig bekötve!

(Oroszból fordította: Polgár István)

Ludas Matyi szatirikus hetilap
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.7052 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.